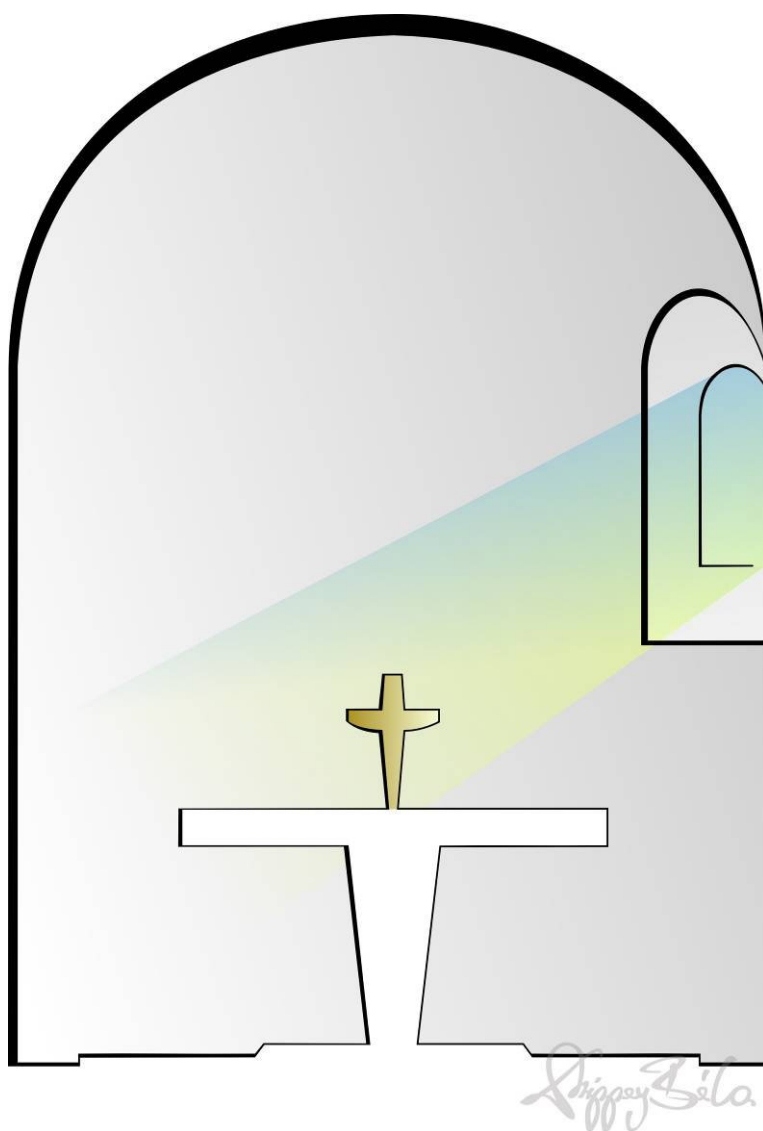

Drippey Béla:

Hajlékodban

(XIX. Könyv)

Tartalom

Szentlélek Isten

Vedd el tőlem	7
Két karodban	7
Hagylak utadon	7
Szent vagy!	8
Enyhe szellő	8
Irgalmadnak ideje	8
Neked daloltam	9
Elhittem	9
Repültem veled.....	9
Miattad és Érted	10
Hívtál	10
Ments meg engem	11
Hogyan lehetséges?	11
Szíved csendje	11
Ha lehetne.....	11
Csodáltak Téged	11

Jézus Krisztus

Ugye eljössz?.....	13
Lehajoltál.....	13
Beszélgj nekem	13
Alig értem.....	14
Örömeid.....	14
Irgalmad előtt	14
Minden pillanatban.....	14
Gondolataink	15
Mielőtt	16
Minden kincsem	16

Szűz Mária

Tavaszi virága.....	18
Mosolyod.....	18

Szentek

Szentek nyomában /1	19
Szentek nyomában /2	19
Szentek nyomában /3	19
Szentek nyomában /4	20

Szentek nyomában /5	20
A mi világunk - Ahogyan Ők látják	20
Legyetek szentek /1	20
Legyetek szentek /2	21
Legyetek szentek /3	21
Nem jövendőmondók	21
A Szeretet megfogalmazódik	21
Senki sem szent (?) /1	22
Senki sem szent (?) /2	22
Amit nem tudnak	22
Több szeretetet kapnak?	22
Akik Téged szeretnek	22
Szabadok	23

Szerelem, család

Áldd meg Őt	24
Kibeszélem hibáit /1	25
Kibeszélem hibáit /2	25
Kibeszélem hibáit /3	25
Őt hallgassátok!	25
Kibeszélések helyett	25
Imádságaink egymásért	26
Imádságaink egymás mellett /1	26
Imádságaink egymás mellett /2	26
Ne felejts el!	26
Szeretelmintáink /1	27
Szeretelmintáink /2	27
Elválok /1	27
Elválok /2	27
Elválok /3	28
Tegyél próbára engem	28

Advent, Karácsony

Fehér karácsony	29
Szívek éjszakája	30
Nálad jártam	30

Keresztút, Húsvét

Hajtsd fejed, ölembe	32
Ne menj nélkülem	32
Mit tehetnék érted?	32
Kezed, kezeimben	32
Getszemáni kertben	33
Irgalmaid tükei	33

Kápolna

Hajlékodban	34
Mit adhatnék?	34
Közelebb.....	35
Sodrásban	35
Hálacsokrok.....	35
Esőben	36
Találkozásaink /1.....	36
Találkozásaink /2.....	36
Találkozásaink /3.....	37
Gyengeségeink, kísértéseink /1	37
Gyengeségeink, kísértéseink /2	37
Gyengeségeink, kísértéseink /3	38
Gyengeségeink, kísértéseink /4	38
Gyengeségeink, kísértéseink /5	38
Gyengeségeink, kísértéseink /6	39
Elég.....	39
Emlékszel?	39
Kincseink a mennyből	40
Kezemben tartom	40
Öledbe hajoltam	41
Magaddal vitted.....	41
„Kelj föl, és járj!”	41
Csend szava	42
Betegségeink	42
Elszámolással tartozunk	42
Add, hogy lássak!	43
Isteni vonzás	43
Itt vagy /2	43

Benső Szentély

Nélküled	44
Válaszaink	44
Sietek hozzád.....	44
Itt vagy /1	45
Találkozásaink.....	45
Ez a csend.....	45
Vissza Istenhez /1	45
Vissza Istenhez /2.....	46
Vissza Istenhez /3	46
Vissza Istenhez /4.....	46
Vissza Istenhez /5.....	47
Köszönöm.....	47
Miatyánk /1	47
Miatyánk /2	48
Miatyánk /3	48
Sebeid.....	48
Mindenen át.....	48

Többet akarunk /1.....	48
Többet akarunk /2.....	49
Járulékos kegyelmek?	49
Többek lennének?	49
Benső szentély.....	49
Ismerlek és ismersz	50
Ketten lehettünk?.....	50
Nagyobb ajándék.....	51
Egy pillanatra	51
Csak ketten	51
Szeretet teljessége	51
Viskó	51
Szőlőmunkások /1	52
Szőlőmunkások /2	52
Szőlőmunkások /3	53
Kitérőink.....	53
Itt és most	53
Távol és közel.....	54
Mikor távolodsz.....	54
Ajándékaid	54
Szeretebizonyítékaink	54
Szeretet - Igazság - Irgalom	55
Együtt	56
A Szeretet megismerése /1	56
A Szeretet megismerése /2	56
A Szeretet megismerése /3	57
A Szeretet megismerése /4	57
A Szeretet megismerése /5	57
A Szeretet megismerése /6	57
A Szeretet megismerése /7	57
A Szeretet megismerése /8	57
Keress engem	58

Benső utak

Isteni jelenlét	59
Szeretet szabadsága /1	59
Szeretet szabadsága /2	59
Szeretet szabadsága /3	59
Imádságaink	60
Irgalom nyomában /1	60
Irgalom nyomában /2	60
Irgalom nyomában /3	60
Pereskedéseink /1	61
Pereskedéseink /2	61
Pereskedéseink /3	61
Pereskedéseink /4	62
Pereskedéseink /5	62
Önismereti tréning /1.....	62
Önismereti tréning /2.....	63

„Ha csak ruháját érintem” /1	63
„Ha csak ruháját érintem” /2	64
„Ha csak ruháját érintem” /3	64
„Ha csak ruháját érintem” /4	64
„Ha csak ruháját érintem” /5	65
„Ha csak ruháját érintem” /6	65
„Ha csak ruháját érintem” /7	66
„Ha csak ruháját érintem” /8	66
Kegyelmi ajándékaink /1.....	66
Kegyelmi ajándékaink /2.....	67
Kegyelmi ajándékaink /3.....	67
Kegyelmi ajándékaink /4.....	67
Kegyelmi ajándékaink /5.....	68
Kegyelmi ajándékaink /6.....	68
Szeretni Istent	68
Hagyd lelkemet	69
Széles útjaink /1	69
Széles útjaink /2	69
Széles útjaink /3	69
Széles útjaink /4	70
Színes imádságaink /1	70
Színes imádságaink /2	70
Szeretetszigor /1	71
Szeretetszigor /2	71
Megtérés /1	71
Megtérés /2	72
Megtérés /3	72
Megtérés /4	72
Megtérés /5	72
Megtérés /6	72
Megtérés /7	73
Megtérés /8	73
Megtérés /9	73
Megtérés /10	73
Megtérés /11	74

Szentlélek Isten

Vedd el tőlem

Vedd el Istenem,
Sodró vágyaimat,
Melyek Tőled visznek messzebb:

Az én világomba,
Hol magam maradok,
És hiába kereslek.

Vedd el féltéseimet és aggodalmaimat,
Hogy lelkem szabad lehessen,
És szabadon Téged, szeretni tudjalak.

Két karodban

Két karodban,
Megnyugszik a lelkem.
Két karodban,
Minden gondomat felejtem.

Két karodban,
Tiéd minden vágyam.
Két karodban öröömöm,
Hogy Rád találtam.

Két karodban,
Elcsendesül minden,
És átölel Irgalmad,
Végtelen Isten.

Hagylak utadon

Hagylak Istenem utadon,
És tudom, nem megyünk egymástól messze.
Maradunk, egymás szívében akkor is,
Ha eljön az este.

Hagylak Istenem,
És a Szeretet dobbanását hallgatom.
Oly közélről,
Mintha nyomodban járnék, minden utadon.

Szent vagy!

Szent vagy, szent vagy,
Mily fenséges, Istenem!
Nagyságod mérhetetlen,
De szívemben, ismerem.

Ahonnét szeretet hangjait hallani,
Amerre lelkem fordul,
Hogy eléd boruljon,
Téged dicsőíteni.

Eléd boruljon,
Hogy dicsőítést zengjen,
Szívem legbensőbb húrjain,
Suttogón, lágyan, és csendben.

Enyhe szellő

Elsuhansz mellettem,
Vagy csak érkezel,
És sóhajtva mondanád:
Itt vagyok közel.

Arcomra mosolyt simogatsz.
Szívemet hűs szellő frissíti.
Ó Istenem ebben a csendben,
Lelkemet Lelked, megérinti.

Irgalmadnak ideje

Türelmed és szereteted Istenem,
Egyre nagyobb.
Minden följajánlásunkért cserébe,
Irgalmad adod.

Irgalmad ideje hosszabb,
És szélesebb.
Halmokon, völgyeken át jössz,
Egyre közelebb.

Áttörve távolságokat,
Melyek nélküled megkövesednek,
És ha közelebb jutottál,
Szívünk vágyai, elcsendesednek.

Csend marad nyomodban,
És béke.
Mindenütt ahol Irgalmaid,
Szívünket érte.

Melleyen ajtók nyílnak,
Imádásaink legszentebb helyén,
Hol Rólad szól minden, és Érted,
Gyönyörű irgalmaid idején.

Neked daloltam

Istenem, hallottad sokszor,
Muzsikálni lelkem,
Mikor örömöm láttad,
És szívem, hozzád emeltem.

Hallottad közletről,
Mintha először hallanád,
És hallottam,
Dúdolod lelkem dallamát.

Mikor elhalkult,
És elcsendesedett,
Közelebb hajoltál;
Vajon mi történhetett?

Majd hallhattad ismét,
Amint lelkem énekel,
De már csak közletről,
Ahol Irgalmaid érhet el.

Elhittem

Elhittem Istenem,
Hogy uralmaid,
Mindennél nagyobb,

És hogy szívem óriási,
Ahol magadat,
Ringatni hagyod.

Repültem veled

Annyi helyen jártam.
Repültem veled Istenem,
És az egész Világot láttam.

Pedig csak Irgalmad csodáltam,
És Szereteted előtt,
Mozdulatlan, egy helyben álltam.

Miattad és Érted

Ismered lelkem,
Amint Előtted táncolt,
És szíved dallamát énekeltem.

Ismered mosolyát,
Amint Rád tekintettem,
És vágyam meghallgatást talált.

Ismered csendjét
A legszebb csendet,
Mikor magadra vontad figyelmét.

Ismered némaságát,
A szótlán gondolatokat,
És titkon őrzött szerelmes vágyát.

Ismered érintését,
Amint közeledbe ért,
És minden tévedését.

Ismered szomját,
A kiapadt szárazságot,
Szerelmed cseppjével virágozni látod.

Hívtál

Az Életre hívtál Istenem,
Hogy találkozzunk.
Akkor is, ha egymásnak,
Sokszor nemet mondtunk.

Vártad,
Hogy igent mondjak újra,
És semmi se álljon többé,
Utunkba:

Szándékok, vágyak,
Melyek elszakítanak,
És nem lesz több semmim,
Csak a szereteted marad.

Ments meg engem

Istenem tudod,
Kísértéseim olykor milyen nagyok.
Mikor utamban állsz,
És Veled a kísértéstől szabadulok.

Hogyan lehetséges?

Istenem hogy tudsz ennyire szeretni?
Viszonozni alig lehet,
Szeretve is csak Benned elveszni.

Szíved csendje

Elcsendesedünk Istenem,
Néhány órára - percre.
És szívemben nincs más,
Mint a Szíved csendje.
Hol a lélek imája szólal,
És kettőnk hangját nem is hallani.
Mintha egymás kezét fognánk,
És nem lehet többé elválasztani.

Ha lehetne

Istenem, mennyire szeretlek.
Vágyaimban,
Szívem legmélyén kereslek.

Hol Miattad gyönyörűek a vágyak,
És ha tudnál kisebb lenni,
Észrevétlen átkarolnálak.

Csodáltalak Téged

Messzi horizonton,
De sokszor álltam,
És teremted szépségeit,
Ámulva csodáltam.

Miközben Istenem,
A Világ Végtelenét jártad,
És álltam hegyek tetején,
Hogy elérjem lábad.

De kicsinek hagytál,
És ez, így van rendben.
Hogy Nagyságod részeként,
Én legyek Szívedben.

Jézus

Ugye eljössz?

Ugye hallod Jézusom,
Szótlan hívásom,
És eljössz,
Mert jelenléted várom.

Ugye kérésem,
Távolról is megérted,
Mely nem csak rólam szól,
Hanem Érted.

Ugye eljössz?
A keresztnél találkozunk újra.
Egyszer elárultad nekem,
Hogy Te vagy a Szeretet útja.

Lehajoltál

Földig hajoltál, Istenem.
Míntha virágokat kerestél volna.
De mélyebb szeretettel,
Vétkeink ítéletét vetted magadra.

Beszélgj nekem

Beszélgj nekem Istenem,
Szívem és a lelkem nyitva.
Mondd el, hogyan lehetek,
Szeretetre méltó, és tiszta.

Mondd el kérlek,
Minden gondolatodat követem.
Tudod, hogy a szeretet útja,
Ismeretlen nekem.

Tudod, hogy vágyadat keresve,
Kutatja lelkem,
És megnyugszom Istenem,
Amint békédre leltem.

/Nikodémus Jézusnál / Jn. 3, 1-

Alig értem

Nem tudom, Istenem,
Olykor nem tudom, csak sejtem,
Mi lehet velem,
Mikor ott vagyok, közeledben.

Ahol minden más lesz,
Hol minden mozdulatodat követem.
Megbocsájtasz, és gyógyítasz,
És alig értem, mi történik velem.

Örömeid

Nyomorúságunkat megérinted,
Minden bűnünket ismersz.
Minden szeretetvágyainkat,
Titkolt és fekélyes sebeinket.

Más őszinteséget keresel,
Másmilyen örömeket és ölelést.
Ahol Irgalmadban oldódik minden,
És lelkünk mosolyában, ott van az Isten.

Irgalmad előtt

Régóta vársz Istenem,
Egyedül engem.
Várod a találkozást,
Velem szemtől szemben.

Hogy bűneimet elhagyjam,
Régóta várod.
Hogy hozzám nőttek teljesen,
Látod.

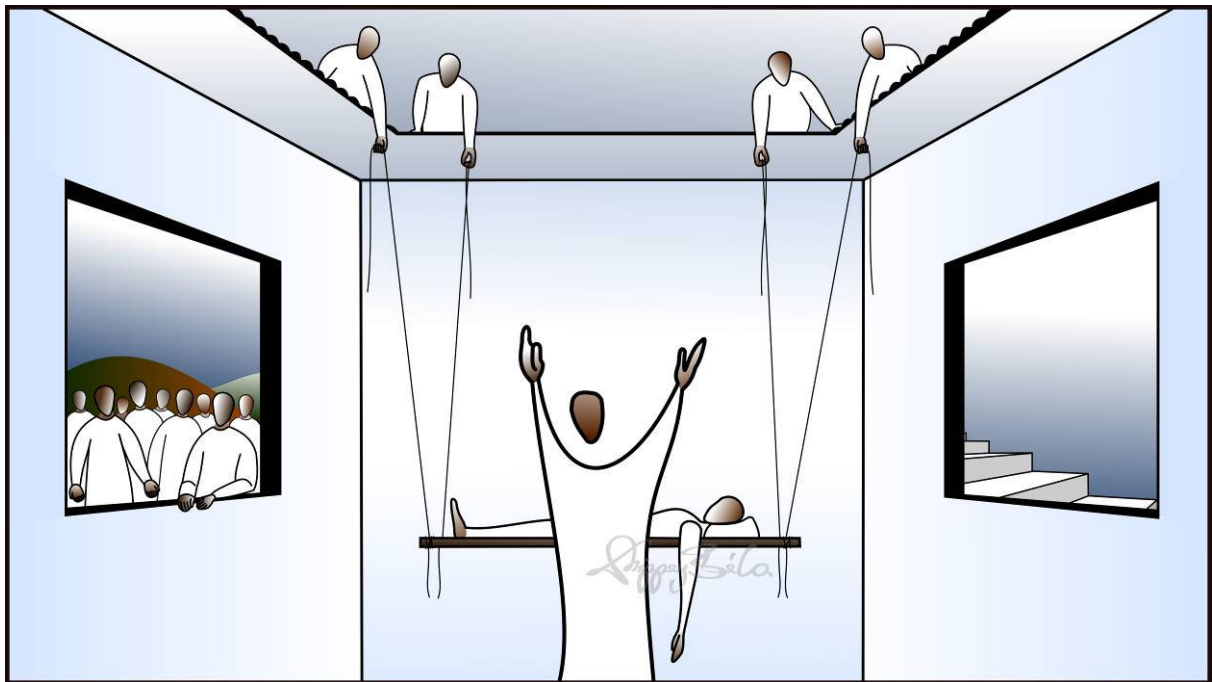
De látod lelkemet,
Irgalmad előtt,
Minden szeretetemet Rád pazarlom,
Csak adj lehetőséget, és a találkozásra időt.

Minden pillanatban

Irgalmandról naphosszat elmélkedem.
Visszaidézed szívemben, emlékeid.
Szavaidat nem felejthetem;
„Meg vannak bocsájtva bűneid!”

Mozdulatlanságból, tehetetlenségből
Segítettél mindannyiszor vissza,
És ki tudom mondani, ami Benned is öröm,
Hogy lelkem szabad, és tiszta.

Szabad, ahogyan szeretnéd,
És amilyenek látod.
Hogy átölelhess újra,
Ahogyan minden pillanatban várod.

Béna meggyógyítása (Mt 9, 1-)

Gondolataink

Gondolataim követnek Téged.
Mintha észrevétlenül,
Érintenélek.

Gondolataid visszahallgatom.
Minden szavadra emlékszem,
És vágyaidat tudom.

Tudom azt is, amiről nem beszéltünk.
Mióta követlek Téged,
Szívet cseréltünk.

Mielőtt

Jézus!

Mielőtt gyógyítanál,
Mielőtt bármit is tennél velem,
Beszélj az Isten irgalmáról,
A megbocsájtásról beszélj nekem.

Mielőtt érintenél,
Mielőtt közeledbe érnék,
Lelkemet engedd közelebb,
És segíts, ha félnék.

Mielőtt indulnék,
Hogy Eléd boruljak,
Lelkem követett Téged,
És hiszem, hogy itt vagy.

Itt vagy.
Régóta várlak.
Minden vágyamat ismered,
És bűneimet láttad.

Ismered gondolataimat,
És tudsz az égő vágyról,
Féltett szeretetemben,
Lelkem szomjáról.

Ismered,
Szomjamat oltó vágyaim sebeit.
Eléd borulok Istenem,
Hogy érintsenek gyógyító kezeid.

Mielőtt érintenél,
És gyógyítanál engemet,
Gyógyíts meg Szeretetedre,
Gyógyítsd meg magányos lelkemet.

Minden kincsem

Rám találtál Isten.
Megérintetted vállamat,
És láttad lelkemet,
Egyetlen pillanat alatt.

Láttad,
Ahogyan Előtted álltam,
Láttad félelmeimet,
És minden vágyam.

Láttad, hogy elveszíttem,
Minden kincsem,
Ha nem maradsz szívemben,
Már semmim sincsen.

Szűz Mária

Tavaszi virága

Szűzanyám!

Amint a bimbók,
Szeretet dallamára nyílnak,
Szívedben tavasz mosolyog,
És örömét hallgatom a közelgő nyárnak.

Mosolyod

Szűzanyám! Ha csak Rád gondolok,
Szívem tükrében látom mosolyod:

Mintha tündöklő fényben nap ragyogna,
Rátekintve könnyes mosolyom válasz, mosolyodra.

Szentek

Szentek nyomában /1

Tevékenységükről csak akkor tudunk, ha a nyilvánosság felé fordulnak.

Pedig ez többnyire nem más, mint a sokkal inkább rájuk jellemző benső életútnak, élet-szentségnek az eredménye. Ez nem billen föl, és nem kerül háttérbe. Minden gondolatuk és cselekedetük alapja marad.

Könnyen megfordítjuk, könnyen alkalmazzuk mindezt fordítva, amikor a hangsúly a látsza-tokban, a környezet számára tapasztalható megnyilvánulásokban érvényesül, míg a személyes kapcsolat, a bensőséges imaélet másodlagossá válik. Az aktivitás, a szervezés, az ügyintézés, az anyagiak, a pályázatok elnyerése, milyen irányba sodornak? Ez példa, és sodró erő mások felé is, jelezve hogy így is lehet.

Nehéz ilyenkor leállni, és elgondolkodni azon, hogy milyen irányba fordultunk, miközben szeretnénk visszahallani, hogy mennyire aktívak vagyunk, micsoda energiával, fáradhatatlan odaszánással.

Vajon ki mer szólni nekünk az elismerő szavak helyett? Figyelmeztetve, hogy más kincsekért hajoltunk közelebb.

Szentek nyomában /2

Szeretnénk vezetésünktől függővé tenni őket. Szeretjük, ha elsődleges példaként inkább bennünket magasztalva fölfigyelnek ránk. Ön becsapás. Észrevehetjük, amikor a várva várt hízelgések elmaradnak. Szinte rosszul vagyok, ha nem én vagyok a központban. Hosszabb időre van szükségem, amikor meglepő válasz születik.

Mintha fölbukkannának körülöttünk a Szentek, akikről addig soha nem is tudtunk. Honnét jönnek elő, és milyen rejtettségből?

Ezt a pontot általában mindenki sejtí. Ezt kerülgetjük tudatosan. Tudunk róla beszélni, de ez magunk számára is félrevezető, ha nem megyünk, nem járunk oda vissza. A Keresztnél ugyanis többet megértünk. Azt is, hogy mi lehet az, ami fontos, ami nélkülözhetetlen. Ne akarjunk tevékenységekbe merülni, a lehetőségek ne vezessenek félre. A megértés, a párbeszéd, a kapcsolat, könnyen félbe szakad.

Szentek nyomában /3

Küzdemeiket tekintve, az ő útjuk sem más, mint bárki másé, mint bármelyikünké. Küzdel-meikről, kísértéseikről, keveset tudunk.

Nagyobb szeretetben, nagyobb hűségben és odaadásban, mi is megtapasztaljuk, amint lemondásokkal kellene megküzdenünk ugyan azért a Szeretetért, hogy ne kerüljön takarásba.

Másképpen ugyanis nem megy.

Szentek nyomában /4

Föltűnhetnek, amint képtelenek egy közös imádságot, velünk elhadarni. Bensőleg, ez komoly megpróbáltatást jelent számukra. Ha tehetnék, a legnagyobb magányosságba vonulnának, hogy Jézusukra tudjanak figyelni. Ugyanis minden egyes szó és gondolat, oda viszi Őket. Számukra kínszenvedést jelent, ha ezt mégsem hagyjuk. Mintha elsietnének a Kereszt előtt, miközben pedig végig az úton, erre a találkozásra vártunk. Általában Ők, lemaradnak. Furcsa módon hosszú sorokkal, és mondatokkal. Már régen az áldásnál tarthatunk, amikor ők, még félúton járhatnak. De csak a gondolatokban félúton. Az imádság kezdetétől is ott voltak Jézus előtt.

Szentek nyomában /5

Imádságaikban nincsen pusztán szó és gondolat, odafigyelés nélkül. A tartalom, a mondanivaló, mind elmarad, ha az imádságomnak számomra különösebben nincsen jelentősége.

A mi világunk - Ahogyan Ők látják

Mit láthatnak a Szentek, hogyan nézik a valóságot, saját Világunkat, mely tele van szörnyűségekkel, és borzalmakkal is?

Nem látják Ők sem szebbnek, mint mi, a borzalmaival együtt, amit egymásnak okozunk. Jézusra tekintve, Jézuson keresztül látva mindazt, ami a Szeretet ellen zajlik, valamiért más lesz. Váratlan és meglepő módon, gyönyörű, ahogyan bennük megfogalmazódik. Miközben Jézus nem takar el semmit a valóságból, nagyon meg lehet szeretni ezt a Világot, és minden Embert. Nem az „Emberiséget”, - elnagyolva a Szeretet kötelezettségét, - hanem azt az embert is, akit nagyon nehéz, vagy igazából nem is lehet. - „Úgy szeressétek egymást, ahogyan én, szeretlek benneteket...”

Másképpen fogjuk látni ezt a Világot, amint Szeretetének bizonyítékaként, a rajta ejtett Sebeket keresztül nézünk magunkra, és környezetünkre. Sebzetten azért, amiért ennyire közel hajolt hozzánk az Isten, és így, Sebeket tudtunk Rajta ejteni.

Milyen Végtelen szeretet bírja csak elviselni minden szörnyűségeinket, melyektől olykor még mi is megriadunk, vagy amikor saját bűneinkre is iszonyattal nézünk?

Milyen végtelen Szeretet hajolt, és hatolt mélyebbre, mint a Föld, amelyen élünk? Egészen a bensőnkig. A Megváltás egész műve, Isten tervei szerint ilyen, „végtelen” távolságokba nyúlnak. Nagyon nagynak kellett lennie Szeretetének, amiért személyes bűneink ellenére ennyire fontosak vagyunk számára, melyek ellenére Mindenét föláldozva értünk, mégis megérte.

Legyetek szentek /1

Lemondásaink és följajnlásaink segítenek ebben, és később a figyelmünk, a hűségünk megtartásában.

Előttünk álló példáink, nem „magától értetődően” lettek szentek. Még a születésüket követő csodák sem teszik őket azzá. Mint ahogyan ilyen, vagy hasonló esetek, ma is vannak böven életünk több szakaszában is, de ez nem jelenti azt, hogy az illető kész szent. Környezetünk azonnal észreveszi, ha ebben a hitben tetszelegnénk. Elég taszító látványosság. Nem is a szentek útja. Ez még az Istennek sem fog tetszeni. Ez valami más, amilyennek szeretnénk látszani.

Elég nehezen hagyjuk el ezeket a tévutakat, mivel idáig sem könnyű eljutni, és ezért megtevesztenek bennünket. Pedig ez is csak egy állomás, ahol a kísértés fogást talált rajtunk, és anélkül hogy kívülről látnánk magunkat, belső odaadásunkat, szándékainkat, figyelmünket az Isten felé, tetszéssel és megnyugvással elfogadjuk.

Legyetek szentek /2

Gyakorta kellene elmondanunk olyan imát, amelyet valószínűleg egy szent sem hagyhatott el. Ami nem varázsige, és nem titka az életszentségnek. Ima, mely nem más, mint a gondolatainkat követő, vágyainkat, cselekedeteinket megelőző párbeszéd. Ima, melyben nem tündöklünk sohasem. Mert nincs mivel.

Ima, mely inkább meg fog kopni, és el is veszítheti minden értelmét és jelentőségét is. Bűdössé válik minden. Bűdössé, és undorítóvá, velem együtt.

Vajon miért? Mi történik hirtelen, amikor minden gyönyörűnek látszott idáig, és most hamissá vált, hazuggá. Minden összedől előttem, még az is, amiről azt gondoltam, ennél szebb már nem is lehet.

Legyetek szentek /3

Többször összedől előttünk egy-egy fölépített elképzelésünk belső odaszánásunkat illetően, ha arra próbálunk figyelni, mikor leszek megfelelő, mikor vagyok végre olyan, akit Isten, magához ölel, aki ezt kiérdemli küzdelmei miatt?

Ha megkérdeznénk a végtelen sorból egyetlen szentet is, hogyan érte el Isten ilyen, hozzá lehallgató szeretetét, nem fog tudni mit válaszolni. Mert más az, ahogyan magunkhoz akarjuk kötni ezt a Szeretetet, és más az, ahogyan ugyanaz a Szeretet, számukra feladatokat jelent. Ebben a kettős szeretetben nincsen megkötve senki. Szabadságot jelent, melyben sokkal több a tennivaló.

Hogy ezt megértsük minél előbb, ki kell mozdulnunk közösségen belül maradván is abba a valóságba, melyben élünk. Ahol a súrlódások között tovább csiszolódunk. Ez, a test és a lélek számára egyaránt fontos.

Nem jövendőmondók

Semmi közük nincsen gazdagodáshoz, szerencsékhez, titkok fölfedéséhez, jósolásokhoz, ami az Istent sem érdekli. A sikereink, a tudásunk, sem vezetnek őket félre, hogy rólunk kedvező véleménnyel legyenek. Múltunk kutatásához sem nyúlnak, ahol azt fedjük föl, amit akarunk, vagy engedünk. Ezekkel, az Isten előtt kell elszámolnunk. Előtte kell rendbe tennünk az életünket még itt a Földön.

A Szeretet megfogalmazódik

Mielőtt a Szeretet megfogalmazódik bennem, úgy tűnik, sok mindent „elvesz” abból, ami nem méltó Hozzá. Egyébként nem vesz el semmit. A bennem formálódó szeretetválaszok lesznek egyre tisztábbak, Tőle minden idegen dolgot elhagyva.

Ne akarjunk azonnal mindent tudni, rögvést megérteni mindent, hogy az Ő nyelvén, a szeretetpárbeszéd nyelvén tudjunk beszélni, megszólítani Őt.

Kezdetben egyszerűen, néhány kifejezhető gondolataink kíséretében mondjuk el kötött imádságainkat, amikor alig találunk szavakat hozzá.

A Teremtő, és Megváltó Szeretet közelségét elfogadva éppen úgy meg kell szoknunk, és meg kell ismernünk mélységét és magasságát, mint a közelségében rejlő távolságát.

Senki sem szent (?) /1

Pedig sokan vannak! Itt, az esendőségeik miatt nem vesszük őket észre, amikor meg elmennek, csak a „szép” marad utánuk, mintha nem is lett volna bűnük semmi, lefaragjuk róluk a legkisebbeket is.

Milyen szenteket képzelünk el magunknak ahelyett, hogy tudnánk velük élni együtt?

Senki sem szent (?) /2

Mennyire tudjuk, hogy kik azok!

Néha nagyobb sebeket is ejtve rajtuk, nincs is lehetőségük arra, hogy egy percre is azt higgyék magukról, hogy hibátlanok lennének.

Ezt azonban Ők jobban tudják, bármelyikünkénél. Meglepődnénk, ha visszafordulva megjegyeznék; „Milyen rosszul tudod! Mit szólnál rólam, ha minden küzdelmeimet, és azokat a vétkeimet is ismernéd, melyekről fogalmad sincsen!”...

Mégis Szentek lennének? Attól nem, amiért elítéljük Őket.

De hogy miért kapnak mégis több Kegyelmet, az elgondolkoztató. Küzdelmeikben mások. Talán ebben különböznek tőlünk.

Amit nem tudnak

Nem tudják, hogy szentek. Ugyanúgy meg kell küzdeniük önmagukkal, a bűnökkel, és a felállított falakkal szemben, mint nekünk. Különbözőséget látnak, mely több szenvedéssel jár, és amely nem a kiemelt helyzetüket jelenti számukra, hanem küzdelmet az egyetlen helyért, amelyet a Szeretet számára akarnak biztosítani szívükben.

Több szeretetet kapnak?

Ugyanarra a Szeretetre rátalálva, a bűneinkért kijáró ítélet helyett, ugyanabban a Végtelen Irgalomban bővelkedünk. Belőle fakadó, minden Kegyelem gazdagságában.

Ők azonban, ezekért a kincsekért még többet is elhagynak. Nem nyugszanak, amíg minden vágyuk nem talál ehhez a Szeretethez.

Ha nem tudnak Belőle meríteni, akkor közben az alkalmat keresve, vagy a gyönyörű nélkülözésben bővelkednek, a várakozás aktív idejében, a készülődésben, vagy bűnbánat előtt állnak.

Akik Téged szeretnek

Aki szeretnek Téged, hálások nagyon.

Mindent elfogadnak, és megköszönnek,

S bennük Arcodat, tükörként láthatom.

Mikor elmennek, mintha velük mennél.
Magukkal viszik szereteted csendjét,
És magam maradok, mintha csak velük lennél.

Szabadok

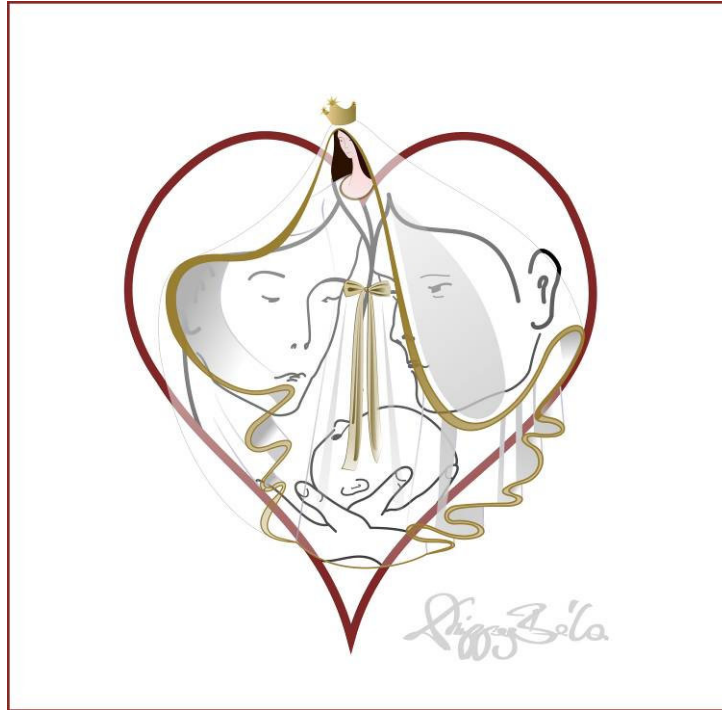
Képtelenség őket megfogni, rabul ejteni, szeretetünkkel megkötözni úgy, mint ahogyan ezt másokkal tesszük.

Nem tartoznak semmivel. Amit szeretetünkől adunk, azért szeretetet várunk tőlük. Olyan szeretetet, melyre csak ők képesek. Szeretnénk, ha a miénk lenne, személyes viszonzásként.

Nem tudnánk vele mit kezdeni. Későbbi számonkéréseinkkel, elvárásainkkal, szembesítenénk őket, lerombolva valamit abból a ragyogásból, amiért valamikor csillogni tudott.

Azt a szeretetet, az a szeretést, nem tudjuk számukra megadni, melyből mi is csak kapni tudunk, akár rajtuk keresztül. Szükségünk van rá, számunkra is szomjúságot jelent. De mint ahogy az isteni Szeretetet is csak befogadni tudjuk, nyitottságunkban nem lehetnek rejtett záruk, lakatok, melyekkel egy óvatlan pillanatban bezárnánk, magunkba zárnánk, vagy ki sajátítanánk.

Szerelem, család

Áldd meg Őt

Áldj meg engem,
Áldj meg kérlek, Istenem,
Hogy társamat követni tudjam,
És mindvégig szeressem.

Szeretni tudjam,
Mikor nehéz megbocsájtani,
S míg imáim szeretetről szólnak,
Hibáit nem is hallani.

Áldj meg engem kérlek,
Hogy hűségemből ne veszítsek.
Hogy hálám érte szóljon,
És szeretetet, Tőled merítsek.

Áldd meg az éveket,
Az együtt töltött hosszú időt.
Áldj meg engem kérlek,
És kérlek, áldd meg Őt.

Kibeszélem hibáit /1

Amikor mindezt úgy teszem, hogy ne tudjon róla a másik, minden alkalommal, lélekben távolodom tőle.

Kibeszélem hibáit /2

Kibeszéléseim a megbánásaimban föl sem merülnek. Helyettük bűnöket keresek olyankor, de sehogyan sem talállok. „Listázott” bűnöket. Közülük valahogyan egyik sem érinti, nem segít a lelki ismeret vizsgálathoz. - Ezt azért sejtjük.

Nehéz is lenne megfogalmaznunk, Isten elé vinnünk úgy, hogy ne a másokra mutogassunk. Mintha ilyenkor tisztán látnánk, hogy akkor „nem beszélem ki”, nem beszélem őt ki az Isten előtt, nem teszek panaszt ellene.

Kibeszélem hibáit /3

Kire tartozna másra, mint Istenre, hogy mi a véleményem a másiról? Szinte biztos, hogy nem kapok egyetértést. Ezért inkább el sem megyek odáig. Jézus elé menve pedig hamarabb válaszhoz jutnék. Ő az Út Isten felé.

Mielőtt Előtte, bármilyen panasszal előállnék, lehetetlen lesz. Nem fogom tudni megtenni. Panaszaim mélysége máshol húzódik meg. A válasz, is bennem fog megszületni, ha inkább elcsendesedek, és Rá figyelek. - ez nem öt perces figyelmet jelent.

A válasz sem a felszínen fog érni. Nem ott, ahol elismerésre számítok.

Őt hallgassátok!

Cseverészni az Istennel, kibeszélni a másikat, halmozott és unós untalan ismételtetett fecserléseinkkel nem lehet.

Több az Ő mondanivalója, és üzenete számomra: „Ő az én szeretett Fiam, Őt hallgassátok!” Ha hallgatnék Rá, lenne bőven feladatom. Első sorban olyasmi, ami akadálya annak, hogy nem Ő az első, nem az Ő szeretetének viszonzása és tovább adása áll az első helyen. Ahol egyébként minden vágyam össze kellene, hogy érjen, és ahol *Örökre szóló* vágyaim születnének.

Eskütételünk, a Keresztre helyezett kezünkkel, és kimondott hűségünk szavaival egymás felé, nem szóltak másról.

Kibeszélések helyett

Beszélgetésünkben a kérdés az, hogy én miben nem tudok megfelelni a másinak. De ezt is inkább vele kellene megbeszélni. Egymást segítve, vagy szembesülve azzal, amiről nem tudok, vagy amiről nem szeretnék.

Imádságaink egymásért

Általában nem elég a kötött imádságok elmondása. Rózsafüzér felajánlásaink is sokszor hiányosak maradnak, valami olyasmitól, amiről nem szívesen teszünk említést.

Mentő közbenjárásainkban, a házasságok megmentéséért szóló, nagyvonalú felajánlásainkban, általában sokan érintjük távoli tapasztalatokkal, akár az elváltak, vagy a szétesett házasságok ügyét.

Sokszor már nagyon távolról. Veszekedések, egymás fölötti uralom, elhallgatott és elfojtott fájdalmak, vagy érdektelen és kihűlt szeretet hiányából fakadó sebek emlékeivel.

Mennyire nagy szükség is volna az ilyen imákra, ha időben ki tudnánk mondani, nem csupán a távolból, már egymást elérhetetlen távolságból.

Imádságaink egymás mellett /1

Kötött imádságaink nem elegendők. Amint a szerelem felelősséget hoz a házasságba, a megszokásból formalitás lesz.

Imádságainkban, már kezdetben oda kell figyelnünk, hogy vágyaink merre törnek utat. Milyen irányba?

A szerelem idején, kevésbé fogalmazódik meg bennünk hála, a másikért. A házasságban pedig mintha ugyanez történe visszafelé abból a maradékból, ami egyszer teljesen el is fogy. Távolodunk egymástól, és észrevétlenül távolodunk az Istentől. Veszekedéseinket követő egymás közötti szótlán távolságból, nehéz a másikhoz is visszatalálni.

Imádságaink egymás mellett /2

Nagyon szép kapocs marad az egymástól távolodásban egy olyan imádság, amit valamikor nagyon könnyű lehetett kimondanunk. Amit mindketten jól ismerünk. Ami valamikor nem értem szólt, hanem a másikért. Azért, hogy meg tudjak felelni és méltó lehessen szeretetére, az isteni Szeretet befogadásával.

Az ilyen imádságot, még ebben az időszakban megszokott imádságként, minden vágyunk alapjául ki kell mondani, el kell mondani. Nem szabad el felejteni. Olyan imádsággá kell, hogy váljon, amit egyik fél sem felejtethet el.

Ez kapocs lesz, melyen keresztül a másikat utolérem, elérhetem, a legkisebb távolodás esetén is. - azonnal.

Ne felejts el!

Amikor magadra maradsz nélkülem,

Ne felejts el.

Ne felejtsd szavaimat, a hangomat,

És gondolataimat ne kergesd el.

Hagyd szíved nyitva,

Hogy ha kell, szavaim megértsed,

S belépve Hozzád észrevétlenül,

Átölelhesselek Téged.

Szeretelmintáink /1

Többféle szeretetpélda mellett növünk föl, és alkotunk mi is egy sajátosan elképzelt szeretetet. Közben tapasztaljuk meg, hogy szűkebb kapcsolatainkban is mennyire nem kapjuk meg válaszként sem úgy, ahogyan reméljük. Nem lesz, és nem lehet általánosítható, mindenre érvényes, és mindenre kiterjedő.

Fordulatot, változást, és változtatást jelent, amikor az egyre megnyílóbb, teljesebb Szeretet felé fordulva, még a szülői szeretet mintája sem lehet olyan pont, ahol megállhatunk.

Szeretelmintáink /2

Meg kell tudni különböztetnünk azt a szeretetet, mely fölnevel, elvezet egy darabig, segít ahhoz, hogy önállóan tudjak dönteni, egy nagyobb, egy Tökéletes Szeretethez megfelelően.

Ha nincsen bennünk ez a megkülönböztetett szeretet, a korábban jól eső, és megtapasztalt formák, elvárás jelenthetnek a párkapcsolatban is, mely több nehézséget hozhat, több ütköző felületet.

Az ismeretlenül új Szeretet, sok mindenben mást jelent, mást hoz, mint amit idáig, megszokott formában kaptam.

Ez látszólag elválást is jelent, megválást korábbi dolgoktól, de felnöve Hozzá, nem csak megértem Őt, hanem Ő lesz előttem az Egyetlen Igaz Szeretet, minden tiszta szeretet forrása, akiben minden lemondásunkból, áldozathozatalunkból fakadó szeretet Ő Benne, a Szeretet-teljességében fut össze.

Elválók /1

Egy ilyen döntés esetén, elvesznek az egymás felé tett ígéretetek, az elképzelt jövőnk távlatai, és szétesik, darabokra törnek mindaz, amit egy közösen kimondott esküre alapoztunk.

Elvész a jelentősége annak is, hogy házasságunkban minden segítséget, kegyelmeket és az áldást, Istentől kértük az Ő jelenlétében.

A szakítás fájdalmai, gyermekeink esetén megsokszorozódik.

Az elválás sebeire éppen úgy gyógyulást várunk, mint kisebb-nagyobb veszekedéseinkre az eltelt idők során. Igyekszünk erre minden alkalmat és lehetőséget megragadni. Hozzánk tartozóktól, barátoktól, vagy ismerősöktől megértést várunk.

Nagyon sok lehetőség van arra, hogy valamilyen módon magunkra találjunk, új távlatokra, új kapcsolatokra. Mindenáron törölni akarunk emlékeket, szabadulni mindattól is, amivel szembesülnénk, és amiben nem kapnánk igazat.

Elválók /2

A kikapcsolódáshoz, a felejtéshez és az újrakezdéshez, nagy a kínálat, közösségi kereteken belül is. Templomon belül is divatos lehetőség, hogy a válással kezdődően, *temessünk*.

Egyvalamivel senki sem törődik. Rajtad kívül senkit sem érdekel a másik, a válás oka, a miértjei. A terápiás lehetőségek nem erre hangolnak, és nem ebbe az irányba. Azt sem árulja el senki sem, hogy föloldódni, mentesülni sebek fájdalmaitól egyedül a mi feladatunk, amiben senki nem vállal velünk közösséget. A felelősség a döntésünkben is a mi feladatunk, melyben azonban teljesen magunkra maradunk az Isten előtt.

Elvások /3

Gyónásaink nem állíthatnak, és nem jelenthetnek hamis tükröket, magunkkal szemben. Lelki tükreink nem mentesek attól a Szeretettől, Akivel szembesülünk.

Keressük rá az alkalmat, hogy ne is a gyónásainkon keresztül közelítsük meg Istent, alapját mindannak, Akin keresztül azonban sokkal inkább magunkra találunk.

Szeretnénk egy lebegtetett állapotba kerülni, amire amúgy is törekszünk, amiben nincsen annyi gondunk-bajunk, és akkor az Isten is jónak tűnik.

Kellemetlen emlékeink, a kapcsolat *eltemetése*, egyre elterjedtebb eljárás mielőbbi oldódáshoz, arányosan a válásaink számával. Ez nem jár lelkiismeret vizsgálattal, elszámolással, még magam felé sem.

Akinek vezetésével ezt meg tennék, érdekli-e egyáltalán, hogy ez mennyire lehetetlen? Belegondolni is veszélyes, hogy ez milyen sebeket, újabb sérüléseket okoz.

Eltemetni szeretetemet, akivel bármikor találkozhatom, lehetetlen. Az esküvőn felé tett ígérete-met, az eskümet, a szeretetemet felé, nem veheti el senki. Ami pedig az ilyen terápiák mellett is meg kellene, hogy maradjon, és nagyon sok esetben meg is marad, az az imádság a *másikért*. Akit nem temetek el, Akinek lehetőségeket adok a megbocsájtásban.

Ez mind és még ki tudja, mennyi minden van, és létezik, ami egy szétesett kapcsolatot kísér. Ezeket hajítjuk félre, ha csak a magunk igazát, csak a belső kiegyensúlyozottságokat keressük, és a másik nem érdekel.

Tegyéél próbára engem

Ilyen imádság alig hangzik el. Mintha nem ismernénk szeretetválaszunk, szeretet viszonzásunk kifejezéseként.

Félünk így imádkozni. Mintha sejtenénk, vagy tudnánk, hogy nem kell sokat várni, és megkapjuk a lehetőséget, hogy bizonyítani tudjunk.

Pedig kapjuk ezeket a lehetőségeket kéréseink nélkül is. Alig, vagy nem is vesszük észre, hogy egymás elleni veszekedésbe fojtjuk bele.

Istennel kapcsolatosan miért is lenne ez másképp? Próbátételeink miért lennének mások? Másképpen kellene Őt szeretnem? - Jobban ahhoz, hogy az Ő szeretetmintájával tudjak szeretni.

Advent, Karácsony

Fehér karácsony

Fehér a táj,
És hófehér minden.
Fehér pólyában,
Álmodik az Isten.

Álom lenne,
A fehér ruhában köszöntő angyalok?
És álom lenne az öröm,
Melytől az Emberi szív ragyog?

Álom, mely most kezdődik,
Most születik igazán:
Meváltásunknak kezdete,
Ezen a csendes, betlehemi éjszakán.

Szívek éjszakája

Elrejtőztél csendben,
Csillagfényű Isten,
S akik kerestek,
Láttak megállni Betlehemben.

Az Embert szólítottad,
Szívünk éjszakáján,
És mutattad Irgalmad,
Szűz Mária karján.

Ringatta csendben,
Az Isten Szerelmét,
És csókkal hintette,
Áldó-teremtő kezét.

Éjszakáink Csillaga Krisztus,
Mária ölében,
Minden Reményünk forrása,
Lelkünk rejtekében.

Rejtőzz el csendben,
Csillagfényű Isten,
Hogy Rád találjunk,
Rejtőzz el, Szívünkben.

Nálad jártam

Kis Jézus!

Hozzád, vissza - visszatérek,
És a karácsonyfák sűrűjében,
Kis jászladhoz lépek.

Közelebb mindennél.
Mintha Édesanyád karjaiban,
A szívembe lennél.

Hallom szíved ritmusát,
És gyönyörű álmaidban,
Lelked sóhaját.

Közelről, hová az Ember léphet.
És a Szeretetnél beljebb,
Szeretetben csodálhat Téged.

Nagy az én örömöm, Istenem!
Boldog, csendes szerelem,
Melynek titkát, elárultad nekem.

Mert kerested, kutattad lelkem,
Hogy vágyaim között,
Te légy az egyetlen legnagyobb, bennem.

Keresztút, Húsvét

Hajtsd fejed, ölembe

Hajtsd fejed Jézusom, ölembe,
Hadd ringassam az Istennek szívét.
Hadd vegyem végtelen Irgalmát kezembe,
Legyen minden szerelmem a Tiéd.

Ne menj nélkülem

Ne menj tovább Istenem,
Ne menj nélkülem.
Állj meg kérlek,
És maradj itt, velem.

Maradj még, kérlek,
Ez a pillanat, örökké tartson.
A lelkemet tekintsed,
Irgalmad, a rejtekébe jusson.

Ilyen mélységekre,
Nem hatolhat senki,
Csak a Végtelen szeretet tud,
Ennyire szeretni.

Mit tehetnék érted?

Ami Benned zajlik Jézus,
Átmossa lelkem,
Szíved benső csendje,
Csend, a szívemben.

Gyönyörű Szeretet,
Sebeinkkel megérintve.
Csak szeretet marad nyomodban,
Csak a szeretet, Belőled merítve.

Kezed, kezeimben

Itt vagyok Istenem,
Szíved, szívemben dobog.
Ha jobban közelednél,
Beleroppanok.

Itt vagyok Istenem,
Melletted vagyok.
Kezed, kezeimben,
Veled maradok.

Itt vagyok Istenem,
Ebben a néma csendben.
Ahol értem gondolataidat,
És minden vágyadat megértem.

Getszemáni kertben

Jézusom, Istenem!
Köszönöm, hogy megérthetem félelmed,
Aggodalmad, és magányos egyedülléted.

Féltél, és aggódtál miattam;
Elég lesz-e áldozatod lelkemért,
Csak hogy Megváltásod elfogadjam?

Irgalmad tükrei

Engedd Jézusom,
Hogy szeretetedből többet megértsek,
És ne takard előlem, kérlek, szenvedésed.

Ne gondold, hogy nem akarom látni,
És csak mosolyt keresve Arcodon,
A szerető Isten arcát akarom csodálni.

Csodálni szeretném, és érteni a Szeretetet.
Csodálni Áldozatát,
És a Sebeket.

Melyek bűneinkért újra fölszakadnak,
De minden hálaimánk,
Tükre, sebzett Irgalmadnak.

Kápolna

Utolsó vacsora
„Rajzolj velem” című kifestőkönyv sorozat címoldala

Hajlékodban

Csend volt Istenem.
Úgy tűnt, nincsen itt senki.
De csak szívem volt oly üres,
Hogy vágyam nem volt, Rajtad kívül semmi.

Mit adhatnék?

/Föjlajánláskor

Istenem!

Köszönöm ezt a csendet,
Ezt a pillanatot.
Lelkem meghajol Előtted,
És követi minden gondolatod.

Erőtlen lelkem,
Emeld Hozzád egyre közelebb,
Nem akarok máshol lenni Uram,
Csak Veled.

Itt és most,
A vágyaimat kösd le,
Ne hagyj magamra,
Gúzsba kötve.

Szabadíts fel engem,
Az Igaz Örömré,
Tedd szabaddá lelkem,
Szeretetedre.

Hadd legyek méltó,
Kinek szavait hallgatni szeretted,
Nincsen különbség vágyainkban,
Minden sóhajom ismered.

Ismered, és tudod,
Milyen kincs van nálam,
Miről is beszélnek másról Istenem,
Mikor megtaláltam?

Közelebb

Maradj Istenem,
Maradj meg nekem.
Ha távolodnék Tőled,
Ne engedd el kezem.

Maradj Istenem,
Maradj, közelemben.
Légy közelebb hozzám,
Légy egészen bennem.

Sodrásban

Istenem!

Porszemként az enyhe szellő felkap,
És nem lennék már sehol.
De szerető Irgalmad enyhébb,
Mely szólít, és színed elé sodor.

Hálacsokrok

Istenem!

Köszönöm mindazt,
Ahogyan ebben a világban Vagyok,
És rácsodálkozva szeretettitkaidra,
Elnémulok.

Benned látom,
Szeretetpróbálkozásaim,
Minden vágyamat,
És felajánlott imacsokraim.

Miközben szirmaik leperegtek,
Tudom, Istenem,
Nem vezett belőlük semmi.
Csendben mindet, fölszedegtetted.

Esőben

Behunyom szemem,
És az ítéletben minden elhallgatott.
Ketten maradtunk Istenem.
Minden találkozásunkban ugyanott.

Ahol nem dönthet helyettem,
Ahová nem léphet Rajtad kívül senki.
Ahol szeretet a válaszom Szeretetedre,
Amit nem változtat meg semmi.

Belülről hulltak a cseppek,
Vagy csak a szemem könnyezett?
- Mindegy is Istenem.
A szakadó esőben, minden elcsendesedhetett.

Találkozásaink /1

Az egyre nagyobb odaadásunk és odaszánásunk mellett, egyenes marad az utunk Isten felé akkor is, ha olyan mélységes lenne a bukásunk, mely után képtelenség lenne azt is elhinni, hogy előtte az isteni Kegyelem folyamatos befogadására mennyire nyitott lehettem. Megkérdőjeleződik bennem minden azzal kapcsolatosan, hogy egyáltalában létezett-e? Korábbi megtapasztalásainkból alig, vagy egyáltalában nem is találunk arra példát, mely segítene abban, hogy erre a Szeretetre, könnyedén rá találjunk. Pedig Benne élünk, az Ő örömeit, az Ő lélegzetét szívtuk magunkba...
Időbe telik, amíg túl a megbánáson, és a feloldozáson, a legbensőbb mélységeinkben, tartósan újra csend fakad. Az a csend, melyet nem mi teremtünk meg, hanem az isteni Irgalom jelenléte.

Találkozásaink /2

Ismerős lehet az a csend, melyet nem mi teremtünk meg, hanem az isteni Szeretet jelenléte. Ezt nem tudjuk előidézni semmilyen mesterkelt módon, és minden más, ami elcsendesüléshez, egyfajta nyugalomhoz vezethet, az szinte csak a körülményeink rendezését jelenti, melyben ez a Csend, az Irgalom jelenléte fölszakadhat.

Minden lehetőséget meg kell adnunk ehhez. Ne kapaszkodjunk a külsőségekbe, csupán a környezetünket alakítva ennek befogadására. Ha ezeket már egyszer elhagytuk, és tudtunk ezek nélkül imádkozni, odafigyelni ráhangolódva a Szeretet Irgalmára, akkor tegyünk meg mindent ahhoz, hogy most se történjen másképpen.

Bensőleg legyünk nyitottak. Akkor is, ha nehezen találunk rá arra az ablakra, melyet ismét kitarva, pontosan Rá látunk.

Találkozásaink /3

Visszatalálásainkban ne legyen semmilyen más vágyunk, mely a benső nyitottságot lezárná Isten felé.

Legbensőbb vágyainkat ne cseréljük le, és ne pótoljuk semmilyen más vágyaink teljesítésével. Befogadásukkal, rászokhatunk ezeknek keresésére, és a módszerekre, melyek a megszerzésükhöz szükségesek.

Bensőleg bármilyen üresek is volnánk, figyeljünk oda, tapasztaljuk meg az isten Szeretet hiányát, a távolságban születő magányt, a nélkülözést, és a közeledés lehetőségeinek minden egyes mozzanatát. A vissza találást gyorsítani nem tudjuk, és nem is lehetséges.

Amit meg tehetünk, sokszor nem több mint hogy minden lehetőségét átadjuk annak, hogy méltatlanságunkban ismét ránk találhasson az Isten. Abban, *mélységben*, ameddig csak Ő hajolhat utánunk, Áldozatával. Ahol ez a mélység nem annyira a BŰN nagyságát és végzetes súlyát jelenti, hanem azt a mélységet, aminél jobban, senki más nem képes kifejezni Szeretetét és Irgalmát.

Gyengeségeink, kísértéseink /1

Mindegyikünknek van legalább egy gyenge pontja, ahol lehetőséget adunk a kísértés, az ördög számára.

Különösen ott ahol esélyt kap, ott később is számít ránk. Számít az együtt működésünkre.

Gyengeségeink, kísértéseink /2

Ahol korábban csak gyenge pontként tűnt föl a kísértés támadási felülete, ott évek alatt észrevétlenül megerősödik, és a későbbiekben kiterjedtebb összetettebb sebek származnak minden beleegyezésünket követően. Közben sokáig úgy tűnhet, hogy gyónásaink alkalmával rendeződött kapcsolatunk az Istennel, de ezt követően, megnyugvásunk egyre későbbre tolódik. Hosszabb az ideje az önvádnak, és időbe telik, amíg nyugalmat találunk, és imáink is így szólnak meg.

Tudnunk kell azonban, hogy nem lettünk, akár ugyanettől a kísértési ponttól mentesek. Többet megérthetünk, és közelebb kerülhetünk Isten Irgalmához, de vigyáznunk kell, mert önfeledt megnyugvásunk kiengedést is jelent. Könnyen elfelejtjük azokat a pontokat, ahol a zár megint nem működik, és nem figyelünk arra, hogy az ajtó régóta tárva-nyitva.

Gyengeségeink, kísértéseink /3

Ahol megerősödik bennünk a kísértés, ott a vágy is úrrá lesz fölöttünk, hogy minél előbb beteljesedjen. Szinte mi akarjuk.

Isten teremtményeként, csak mi lehetünk az ördögi támadások célpontja. Ez komolyabb annál, hogy akár imádságaink közben erről elfelejtkezhetnénk. Dicsőítésünk sem vakíthat el bennünket.

Nem felejthetjük el, hogy Isten Áldozatának, Megváltásunknak műve, a megtérésünkkel, nagyobb, vagy teljes odaadásunk árán sem fejeződik be bennünk. Közeledésünk, teljes odaadásunk sem zárja ki annak lehetőségét, hogy ismét célpontok legyünk. Fontosabb célpontok, mint eddig bármikor.

Gyengeségeink, kísértéseink /4

Nagyobb, teljesebb odaadásunkat követő visszafordulásaink, elfordulásaink az isteni Szeretettől, egyre nehezebben gyógyuló sebeket ejtenek.

Az egyre tovább elhúzódó önvád, nehezebben ad lehetőséget arra, hogy odaadóbb szeretettel, akár másokat is hordozni tudjunk imában.

Ha elmerülünk a lassan múló önvád sorozatában, és nem kapaszkodunk azonnal hittel Isten Irgalmába, fölváltja egy furcsa párbeszéd. Pedig csak lehetőségeit kerestük volna annak, hogy ez a bűnünk ne ismétlődjön meg.

Megváltó Krisztusról, könnyen elvonja figyelmünket a csábítás, minden eszközével. Ha nem hat az érzelmeinkre, ösztönös vágyaink, indulataink kielégítésére, akkor értelmét keresi és kínálja föl, hogy megfelelően igent mondjunk.

Megfelelve. Vagyis választ adva mindarra, ami a felsorolásban elénk tárul. Emlékeztetve arra, hogy: „milyen jó volt”, „hogymost sem hiányzik más”, „nem is kell más”, és „nincs is más”, amire szükségem volna. Minden lehetőségét kizárva annak, hogy ilyen sodrásból a gondolata se merülhessen már föl annak, hogy ellent tudjak mondani.

Gyengeségeink, kísértéseink /5

Ahol korábban csak gyenge pontként tűnt föl a kísértés támadási felülete, ott évek alatt észrevétlenül megerősödik, és a későbbiekben kiterjedtebb összetettebb sebek származnak minden beleegyezésünket követően.

Ha gyónásainkban enyhébben fogalmazzuk meg bűneinket, nem voltunk őszinték. A sebek is csak felületesen, vagy színleg gyógyulnak. Így a bűnbánat szavaival, és az új elhatározással, mi is tudjuk jól, hogy bűneink elkerülése csakis a „mi kezünkben marad”. A bűnről, és a kísértés súlyáról, melyet szépen fogalmazok meg, vagy általánosságban beszélek róla, arról nem akarok több ismeretet adni.

A Kegyelem ott lehet, és kísér mindvégig, de őszinteségemben kell közelednem Istenhez, hogy találkozásunk teljes lehessen:

„Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt. A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek.”

/Lk 15, 20-21

Gyengeségeink, kísértéseink /6

Megkötözöttségünk nem mindig olyan egyértelműnek tűnő, és nem is annyira látványos, mint amilyen esetekről olvasunk a Bibliában. Nem is olyan rendkívüli, hogy csak egy-egy embert érintene.

Vajon attól, hogy szenvedésük ijesztőbb, Jézus jelenlétére, az isteni Irgalomra is csak kivételes esetekben lenne nagyobb szükség?

Az én esetem, lehet, hogy nem ilyen látványos. Lehet, hogy nem mutatom ki, vagy is inkább elrejttem mindazt, amiért senkinek nincsen tudomása félrelépéseimről, hazugságaimról, paráznaságaimról, önzéseim visszataszító látványáról, alattomos terveim sikereiről. Lehet, hogy nem vagyok hangos, és nem vagyok annyira démoni hatás alatt, hogy ez másoknak is szembe tűnjön, de mi lehet a sokszor visszatérő bűneimmel, melyeknek elkövetése már régóta túlnőtt a gyermekkoromon? Mennyi kibogozhatatlannak tűnő szála, és maradványa van, amiért mégis inkább messze elmegyünk a valóságtól, és az orvoslást, felszínes, hazug lehetőségektől várjuk. Melyek nem érnek többet annál, hogy mélyen húzódó sebeinkre, és sebzéseinkre valamilyen módon felejtés kerüljön, lecserélve a felelősség terhét, a gondolatát is kerülve annak, hogy elkövetett bűneim sorozatával az Irgalom elé boruljak.

Elkövetett bűneink, bűnök az isteni Szeretet, és egymás ellen. Őt elkerülve, Irgalmáról is alig lehet fogalmunk. Nincsen egyetlen ember sem, akinek ne lenne Rá életet mentő szüksége folyamatosan. Az örök Életről van szó. Távlatainkról, melynek alapja csak ez a lehetőségünk marad.

Elég

Köszönöm, Istenem,
Minden gyengeségem,
A kísértés erejétől,
Minden szenvedésem.

Köszönöm, hogy számodra,
Pótolhatatlan vagyok,
És Irgalmad segít,
Hogy Tiéd maradhatok.

Tiéd lehetek,
Gyógyító Szeretet,
És minden érintésedért,
Áldom kezedet.

Áldom, és szeretettel borulok Eléd,
Mert Irgalmad hatalmas,
De az én csekély szerelmem,
Hiányzik Neked, és elég.

Emlékszel?

Emlékszel Istenem,
Tiszta vágyaimra?
Mikor Te voltál a Minden,
És áldásod kerestem, minden pillanatra?

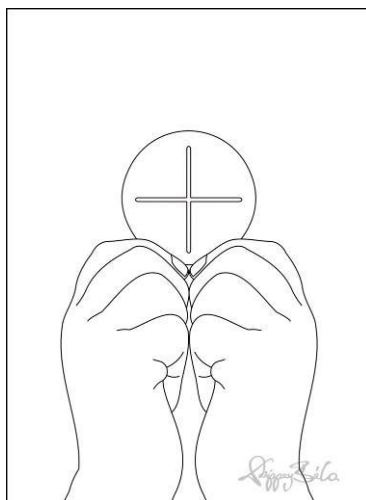
Bűneinkkel,
Ráncok nőnek rajtuk,
És fiatalságunkat,
Veszítjük miattuk.

De kell, hogy emlékezz,
Hogy azt a szépet el ne felejtöd.
Találj valamit akkor is, ha régvolt.
- azóta égő vágyaim közt keresd.

Kincseink a mennyből

Minél mélyebbre kell ásunk,
Vagy egyre nehezebb,
A kincs is drágább lesz,
És jóval fényesebb.

/Mt 6, 20-21

Kezemben tartom

Istenem!

Kezemben tartom szerelmed titkát,
És felmutatom Neked,
Hogy láss gyönyörűt,
Kinek szíve dobbanását ismered.
Minden dallamát hallhatod,
Vágyait, vágyainkkal egyesülve.
A Világ sebei,
És szépsége van elrejtve Benne.

Istenem!
Ámulva nézem,
És csodálom hangtalan;
Mit tettél értem!

/Átváltoztatáskor

Öledbe hajoltam

Istenem!

Hangtalan lépteid számolom,
Amint egyre közeledsz.
És lelkem, Irgalmadba karol,
Amint közelebb lehetsz.

Amint szeretet hajol szeretetedbe,
Ugye tudod Istenem,
Én voltam nagyon hangtalan,
Én hajoltam öledbe csendesen.

Magaddal vitted

Jézus!

Méltatlanságomban ne jöjj közelebb!
Elég, ha akarsz,
És szívemből hullnak a sebek.

Ismered nevem,
Ismersz engemet,
Kiáltásom ellenére érinted kezemet.

Érinted kezem,
És a lelkem gyógyul.
Megnyitod szemem, és szívem Feléd fordul.

Köszönöm Irgalmad, végtelen Isten.
Szerelmem vitted magaddal,
És a rám szabott ítéletből, Tiéd lett minden.

„Kelj föl, és járj!”

/Mt 9, 6

Ezt, messziről is oda kiálthatjuk a másíknak. Messzebből is hasonlóan: „Csinálj, amit akarsz.”

Közelebről, vagy szemtől szemben nehezebben hangzik el, hogy „megbocsájtok”. Pedig csak egy kis részét adnánk lehetőségként a másinak abból, ami rajtunk múlik. Kis rész, amivel elszámolnunk nekünk is nehéz lesz, ha itt a Földön nem oldjuk föl.

Milyen csodálatos dolog, ha ezt az esélyt megadom a másinak, a gyógyuláshoz, szeretethez közeledéséhez a megbocsájtásban. Mindkettőnkben csoda fog történni. Olyan amilyenre nem számítunk: föl fogunk tudni kelni önvádak, vagy a másik elítélése, vagy ítélete alól.

Nem sokban különbözik látható bénulásunk, bénaságunk attól a megbénulástól, amibe bűneink, vagy az elmaradt megbocsájtások sodornak, és fogva tartanak.

Egy-egy feloldozásban milyen kifejezhetetlen nagy öröm a megbocsájtás! Ismét járn tudok! Ismét az Isten mellett, és Vele! Kicsit őszintébben már túlzásnak is tűnhet, hogy nem is járn vagyok képes bűneim terheitől mentesen, hanem inkább repüln tudok az örömben, kettőnk örömeben osztozva, Vele együtt. Ahol csak Szeretet marad lehetőségként az újrakezdéshez.

Csend szava

Nem válaszolsz, nem válaszolhatsz Istenem,
Mikor szavaim, kérdéseim, túl hangosak.

Amint elcsitulnak, és hála tör föl bennem,
A csendben megértem, gondolataidat.

Betegségeink

Mindnyájunk előtt ott van a választás, a döntés lehetősége, hogy az Irgalom, a Szeretet felé fordulunk, vagy a kihívásban elfordulunk Tőle, és a Bűnt választjuk.

Nehezebbnek tűnik a Szeretetnek és feltételeinek megfelelni, lemondásokkal a különböző élvezetekről egymás fölött, vagy csak önmagáért. Pedig ha a kísértésnek, a csábításnak az ereje nagyobb, súlyosabb a következménye. A bajt, magában hordozza. Mindaz, amiben gyógyulásra van szükségünk, betegség, fájdalom formájában jelentkezik, csapódik ki. Gyógyítgatásuk, gyógyítgattatásuk, csupán helyi megoldások, foltozgatások. Elvárások, bevarrások.

A Bűnre, nem fogunk más gyógyszert találni, mint Akit ezek miatt feszítettünk keresztre, és a megbocsájtást mégis Tőle kapjuk, minden csodálatot felülmúló irgalmában.

Elszámolással tartozunk

A Szeretetnek megfelelni, küzdelem. Ő nem az a szeretet, Akiből meríthetünk vég nélkül úgy, ahogyan akarunk, és amennyi csak jól esik. Ez ugyanis nem az isteni szeretet. Nem meríthetünk Belőle anélkül, hogy valamit ne adnánk „cserébe”, amiről lemondunk.

Ha közben kaptunk is Tőle szeretetet, azt sem azért kaptuk, hogy kifosszuk, és eltékozzoljuk. El kell számolnunk mindazzal is, ahogyan a legkisebb formájában is megmutatkozott előttünk, vagy képesek voltunk befogadni, és továbbadni.

Add, hogy lássak!

Uram, add, hogy lássak!
Nyisd meg a szemem!
Nem azért, hogy a Világot lássam,
Hanem hogy Vagy, és Létezel Istenem!

Isteni vonzás

Sokszor leárnyékoljuk. Mintha egy mágnes erejét, valamivel takarnánk, hogy ne kelljen szembesülni a kérdésekkel, és elkerüljük a válaszadás lehetőségét is. Pedig ezt a vonzást nem kerülhetjük el. Szembesülni fogunk Vele, és a félre tolt kérdésekkel, melyekre választ kell adnunk.

Itt vagy

Szemem se rebben.
Itt vagyok, és kezed, kezeimben.

Figyelmed, átmossa lelkem.
Te vagy egyedül csendes szívemben.

Gyönyörű Szeretet, sebekkel érintve!
Sebeket adtál, Belőled merítve.

Benső szentély

Nélküled

Amint távolodnék,
És levennéd rólam a Kezed,
Nem látnám többé szereteted nyomait,
És szólítanának újra, hiányodból fakadó sebek.

Mert nem lenne teljes Istenem,
A szeretet bennem,
Ha magamra maradnék Nélküled,
És örökre egyedül kellene lennem.

Válaszaink

Az örömeink, a bánataink, válaszok. Kifejezik mindazt, ami velünk történik, érint bennünket, vagy bennünk zajlik. Egymás között, sokféle színben, megfogalmazásban, ismétlődő beszéd-témáink lehetnek.

Attól a pillanattól kezdve, amint ugyanezek a gondolataink imádságként hangzanak el, mintha másról szólnának. A hangsúly máshol van, nem annyira azon, hogy engem figyeljenek.

Minden örömöm, fájdalom, gondom, nehézségeim, a bukásaim, küzdelmeim, és a terveim, Érte, Miatta, és Róla szólnak. Arról a Személyről, Akivel beszélek, és Akihez szólok.

Amikor mindent átít az Ő szeretete bennem, a válaszaim nem szólnak másról, mint erről a Szeretetről.

Aki miatt vagyok.

Sietek hozzád

Sokszor jártam Nálad.
Álmomban vissza-visszatértem.
Arcodat sokszor csodáltam,
Ismerős volt minden:

A pillanat, melyben vártalak,
A hangok, a fények,
És a szeretet színeiben,
Már távolról láttalak Téged.

Láttam sietsz, hogy újra láthass.
Rózsafüzér zörrent csendesen.

Tiéd voltam minden imámban,
Tiéd voltam Istenem, teljesen.

Itt vagy

Leülök, és a távolból mosolyod csodálom.
Melynek súlya van, és hatalma,
És szeretetedben az egész Világot bejárom.

Nem jutok távolabb,
Csak, amíg szereteted sugarai érnek,
S ha a mélybe jutnak, ott is látlak Téged.

Mélység és magasság,
Közelség a legszebb szerelemben.
Ahol nincs többé távolság,
S a Végtelen nyílik meg bennem.

Találkozásaink

Isteni Irgalom!

Visszatérek Hozzád.
Találkozásaink csendesek.
Amit magammal hoznék,
Egyre kevesebb.

Nincs is más,
Mint amit Tőled kaptam, és kaphatok.
Ha volna több is,
Több is, csak Miattad vagyok.

Ez a csend

Úr Jézus!

Tudom, ez az a csend.
Ezt, jobban ismerem, bármilyen csendnél.

Mélyben régóta várlak,
És megszólal, mintha hirtelen csengetnél.

Vissza Istenhez / 1

Hiába lesz a berendezett környezet, hogy a kísértés meg ne környékezzon bennünket, ha szívünk nincsen állandóan kész állapotban, a külsőségektől mentesen.
Mélyebbre zuhanva, az önvád is erősebb. Ilyenkor nem vagyunk abban az állapotban, hogy mérlegelni tudjunk, - megkülönböztetve a jót a rossztól, - mint a kísértéshez közelében is elvakít annak teljesítése. Ítéző képességünk sokáig csak bennünket terhel.

Vissza kell gondolnunk a feloldozás szavaira, melyeket komolyabban kell vennünk, mint elkövetett bűneink súlyát, mely mindennek értelmét veheti.

A feloldozásban csodálatos isteni Szeretet előtt állunk, Aki nem a felejtésre, minden bűnünk emlékeinek áthúzásával és törlésével, a sutba dobásukra sarkallna bennünket.

Vétkeinknek nyoma van. Rajtunk múlik, hogy mit választunk, milyen irányba fordulunk? Az isteni Kegyelem nem óv meg a kísértéstől, de megerősít, és képessé tesz, hogy a továbbiakban mindenben mellette döntsünk.

Vissza Istenhez /2

A bűn, sebzés. Mindig a Szeretet ellen. A Rajta ütött sebek, éppen úgy nyomuk van, mint az egymás elleni gyűlöletünkben ejtett sebek esetén.

Az egymás elleni harcban igyekszünk egymáson nagyobb sebeket ejteni, és nem is osztozunk a másik fájdalmával. A magunkon ejtett sérüléseket viszont azonnal megérezzük.

Az isteni Szeretet elleni támadásaink több lehetőséget adnak nekünk az Ő válaszában. Ellenséges küzdelmeink mellett, ha fájdalom érne bennünket, az nem az Ő támadásának eredménye, mely megcsonkít, harcképtelenné tesz, vagy a halálunkat okozza.

Mások az ilyen sebeink, mint az Ő Sebei is mások. Hogy milyenek? - megértjük, amikor nem csak kezünkől, hanem szívünkől is kihullnak a sebeket ejtő eszközeink, és vágyaink.

Ilyenkor nehéz is elhinni, mindazt a szabadságot, és lehetőséget, melyeket ez a Szeretet, válaszképpen föl kínál, vétkeink elhagyásával.

Vissza Istenhez /3

Egymástól elvárt szeretetigényeinket vagy kapcsolatunkat, kíséri fájdalom, és szenvedés, életünk több szakaszában, melyeket próbálunk elhárítani, elkerülni

Elkövetett bűneink miatt is tapasztalunk fájdalmakat, amint távolodunk az Istentől. Ezek a fájdalmak hasonlóan jelentkeznek, mint amelyeket már ismerünk betegségeink formájában is.

Az Ember, és az Isten közötti szeretetkapcsolatban is jelen van a fájdalom, mely mégis különlegesebb az ismert és tapasztalt fájdalmainknál.

Amíg érthetetlen volt előttünk hogyan fér össze, hogyan kapcsolódik egymásba a szeretet és a szenvedés, addig azt sem tudtuk elképzelni, hogyan lehetséges, hogy Isten Teljességében, - Krisztusban, - föltárul mindez a Bűneinkkel szemben, és hogy mindezekkel személyesen szembesülünk.

Vissza Istenhez /4

Bűneinkhez alkalmazkodó, vagy hasonló gondolkodású isteneket képzeltünk el és szerettünk volna, mint mostani történelmünk szakaszában is a bűneink egyre szabadabb kilengésével. Bálványaink is istenek, ugyancsak képzeletünk szüleményei, azonban őket istenítve, a sötét erőknél, az ördög hatalmának adunk lehetőségeket.

A szerető, és szenvedő Isten Arca - alakja, már a próféták idejében is megfogalmazódik, kirajzolódik. Nem csak akkor volt érthetetlen ez az ábrázolás Istenről. Az pedig végkép összeegyeztethetetlen volt, hogy a sokféle istenképeink közül hogyan válik le, milyen módon szakad ki, hogyan jelenik meg, és milyen megrendítő a Valósága annak, amit az Egyetlen és Igaz Isten, lehetőségként föl kínál a Megváltásunkban, Krisztus isteni személyében, és emberségében.

Vissza Istenhez /5

Megváltásunk nem történhetett vér és kínszenvedés nélkül, melyben a Szerető Isten, páratlan ajándékát és lehetőségét nyújtja annak, hogy mi legyünk hasonlók Hozzá az olyan vonásokban és tulajdonságokban, melyek Krisztusban vannak jelen, a Teljességben.

Istenképünk mégis milyen furcsa, amikor erről, a csodálni való Istenről, ugyancsak nem beszélünk másképpen, amint hozzánk lekicsinyítve, sorsunkhoz, vágyaink és jólétünk, vagy sikertelenségünk keretei közé igazítjuk, ahol büntet, visszafizet, vagy részt vesz a szerencsénk sorozatában.

Mintha nem is értenénk abból semmit, ami az Igaz húsvéti Bárány feláldozásával megtörtént. A Szeretet bármennyire is összetörhet, a kereszttúton többször, sűrűbben kellene végig követnünk, újra meg újra, akár csak egyetlen helyén megállva. Egy helyben állva, míg rádöbbenünk arra, hogy miért nem vagyok méltó a találkozásra, melyet azonban nem kerülhetek el. Ha nem születik bennem szeretet iránta, amely ebből a találkozásból fakad, akkor újra kell kezdenem, előről, vagy azon a ponton, ahol várom, hogy ne csak lássam, hanem megérintsen. Azon a ponton, melyet annyira szégyellek, hogy még az Isten elől is titkon őrzök. - Valahol a bűneim között. Például a mai nap bűnei között.

Köszönöm

Köszönöm Istenem,
A Veled töltött perceket,
A legszebb órákat,
És múltó éveket.

Minden távolodást,
És keresést,
Egymásra találást,
És az ölelést.

A magányt,
Az űrben, a galaxis közepén,
Hol szívem, a Végtelen közepe,
Ahol te Vagy, és csak én

Köszönöm, Irgalmad,
A megújuló lehetőségeket,
Köszönök mindent,
A Veled töltött boldog Életet.

Miatyánk /1

Van-e ennél gyönyörűbb imádság, mellyel közeledhetünk az Atyához? Bármelyik gondolatát is mellőznénk, mintha nem akarnánk teljességgel mindazt, ami pedig szükséges, és alapja annak, hogy tudjuk szeretni, és imádni tiszta szívből.

/Mt 6. 7-15

Miatyánk /2

Minden benne van ebben az imádságban. Hangulatunktól, érzelmeinktől, érzéseinktől mentesen, vagy azokkal együtt is.

Mondjuk el lassabban, odafigyelve minden egyes szóra, mintha saját szavaink és gondolataink lennének, miközben tisztában vagyunk azzal, hogy kihez, vagy kivel is beszélünk.

Sok minden a helyére kerül különösen velem kapcsolatosan, és a helyemet is megtalálom, ebben a Világban.

/Mt 6. 7-15

Miatyánk /3

Ha volna is bármi, amit még hozzátehetnénk, azok ennek az imádságnak a részleteiben rejlenek. Hálaadásunk, minden vágyunk, milyen más imádsághoz kapcsolódhatna ennyire?

/Mt 6. 7-15

Sebeid

Sebeket ejt szereteted Istenem,
Amint szívem mélységeit érinted.
Gyógyító szeretetedben,
Amint lelkemet, magadhoz inted.

Sebeidben egyesülve,
Nem marad semmi vágyam,
Csak Irgalmaid nyomait,
Szívemben megtaláljam.

Mindenen át

Nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj,
De méltó vagyok rá, hogy megszeress.
A távolságokat győzd le Istenem,
Irgalmaid mindenem áthat, csak hogy szívemben lehess.

Többet akarunk /1

Szeretnénk többet, minden személyes szeretetviszonyását megtapasztalni Istennek. Amint magunkénak akarjuk kegyelmi ajándékait, amint én akarok több lenni általuk, mintha lezárnánk, megszüntetnénk minden alapját egy gyönyörű, - Isten és Ember - közötti kapcsolatnak. Alázatunk eltűnik nyomtalanul.

Hiába színesek a Szentlélek ajándékai, hiába ingyenesek, így alig juthatunk hozzájuk.

Többet akarunk /2

Többre vágyásunkban már nem arra figyelünk, hogy szeretetünkől adjunk, méricskélés és feltételek nélkül.

Hamar lezárul felém, az isteni Irgalom közeledésének lehetősége is, amint egyetlen kegyelmi ajándékot is birtokolnék. Lehetőségünk van rá, mivel használtuk és *megismertük*. Azonban nem marad belőlük más, és nem őrizünk általában mást, mint csak az emlékeit. Ezekkel is tudunk úgy bánni, mintha élő ajándékai lennének a Szentléleknek.

Bár tudjuk, hogy léteznek, beszélni is tudunk róluk, de több közünk nincsen hozzájuk.

Járulékos kegyelmek?

Egyetlen kegyelmi ajándékban is micsoda gazdagság van! Hálát adva azért az egyetlen egyért, megnyílik annak tartalma. Értéke is nagyobb lesz. Kitérül előttünk, hogy mi minden tartozik még hozzá, mi minden kíséri nagyobb odaadásunkat.

Ha csak egyet is magunkénak tulajdonítunk, vagy öncélúan visszaélünk saját természetünk, vagy adottságaink közé sorolva, már nem az isteni szeretet eszközei többé.

Többek lennénk?

Nagyobb odaadásban többek lennénk? Szándékunk lehet több, és nagyobb. Ezekkel párhuzamosan mintha azt is látnánk, hogy közben kisebbedünk.

Ez nem gyermeki kicsinység.

Felnőttként, a hatalomszerzést, nyereszkedést, ítélezéseket, önző és bűnös vágyakat elhagyva, föltárul egy másfajta kicsinység bennünk, és az a Nagyság, Akinek Végtelen Irgalma előtt leborulunk.

Ilyen kicsinek kell lennünk ahhoz, hogy valóban csodálni tudjuk Őt? Ennyire kicsiként, szinte befogadhatatlan az a Szeretet, akinek vonzása, örökkévalósága végtelen.

A Kegyelem árán éppen hogy befogadható, és megérteni Belőle valamit is, sokszor éppen hogy csak elviselhető.

Belső szentély

Teremtényként mindig megmarad az a „szeretet függőség”, mely számunkra oly csodálatos, és oly fenséges. Akinek dicsőségébe olvad bele a Végtelen kozmosz, és sokszor a nagyobb hatalommal, félelmetesebb erővel bíró Emberi akarat.

Isten felé egyre jobban elválnak, azok a vágyaink, azok az utak, melyek nem Hozzá vezetnek. Kísértéseink továbbra sem szűnnek meg, mégis érdekes, hogy az egyre nagyobb odaadásunkban, egyre inkább eltűnik az a közelség és távolság, ami ismeretünkben szokatlan, ismeretlen szeretetfogalmat, szeretettartalmat jelentett. Elmúlik csendesen az egyedüllét érzése, és a magányból az ismét egymásra találás időszakai következnek, melyek valamikor lépcsőfokokat jelentettek számunkra, közeledésünknek, az „együttélésünknek” lehetőségét és alapját.

Ugyan mindezek megmaradnak bennünk, az „együttélés” idején is, amikor nem csak több, hanem minden lehetőséget megadunk a Szeretet számára. Ahol azonban a nélkülözés már nem jelent magunkra hagyatottságot, elhagyatottságot, hanem időszakok voltak, melyeknek ideje volt és jelentőségük előre haladásunkban, átgondolt, és tudatos elhatározásunkban, az Örökkévalóság, és az Örökké tartó Szeretet távlatában.

Ismerlek és ismersz

„Ismersz, és megismersz.”

Amikor vágyaink nem különböznek Isten szándékától, megoldásaink sem lesznek Tőle függetlenek. Szeretetében egyre inkább nem lesz rejtelem, és titokzatosság. Irgalmának valósága, teljességgel Teremtényként szólít, és hív, hogy a Megváltásban életünk legyen.

Nagyobb odaadásunk során, személyes együttlétünk megváltozik, amikor Irgalmából fakadó eszközként vagyok része a Teremtő és aktív, folyamatos Szeretet kiteljesedésének.

Közbenjáró imádságaink, felajánlásaink szüksége elmaradhatatlan lesz. Már nem annyira Ő meg Én leszünk ketten, egy-egy csendes imádság idején. Kettőnk jelenlétében egyre többször lesz egy másik ember, azután egyre több, akiknek szükségük van a találkozásra, szembesülve a nélkülözhetetlen Irgalommal.

Ketten lehattunk?

Mi lehet Istenem,
Amiért mélyebbre hajolsz utánam?

Mi lehet, amit ennyire keresel,
És itt van elrejtve nálam?

Mi lehet, ami megmaradt volna,
És mindennél csillogóbb, fényesebb?

Eltitkolt vágyam mintha nem lenne többé,
Csak Te ismerheted.

Tudsz a titkos találkozásokról,
Melyekről nem hallhatott, nem tudhatott senki?

Ahová egyedül jártam vissza,
És nem jött utánam, nem követett senki?

Tudsz a néma vágyaimról,
Melyekről nem beszéltem soha senkinek,

Melyekre szótlán volt a válasz,
Pedig csak egy valaki értheti meg?

Tudsz a találkozásokról,
Ahová siettem, és úgy tűnt, hiába vártam?

Ahol mégis ott lehattél,
De szíved örömét sem láttam?

Ahol ketten lehattunk,
Egymáshoz minél közelebb,

A Keresztre borulva csendesen,
Hol Irgalmad titkai rejlenek?

Nagyobb ajándék

Isten felé nem is az a legnagyobb ajándék, amit én adhatok,
Hanem befogadni Irgalmát ott, ahol Nélküle vagyok.

Egy pillanatra

Istenem!

Most egy pillanatra, tiszta a szívem.
Most egy pillanatra, kérhetsz akármit.
Most egy pillanatra, bármit megtehetsz velem.
Most már Rajtad kívül semmi, de semmi sem számít

Csak ketten

Jézusom!

Ezt a pillanatot őrizd örökre,
Mikor megállsz előttem,
És az idő sem mozdul,
Csak ketten vagyunk a jelenben.

Hol az öröm és szeretet,
Mindig újra gyúlnak,
És a Megváltó Sebekért,
Lelkek dalolnak Rólad.

Ahol ketten vagyunk,
És ketten maradunk:
Te, az örömünk Oka,
És MI, akik hálával tartozunk.

Szeretet teljessége

Hiányzó szeretetet csak Isten Teljességéből meríthetünk. Részeit magunkban hordozzuk, de ha hiányzó darabjait önző vágyainkkal pótoljuk vagy egészítjük ki, azok is bűnné válnak. A Szeretet Teljessége előtt leborulva, Benne elmerülve, nem csak lehetőségeinket, hanem az Életünk örökre szóló ajándékát fogadjuk el a Megváltásunkban. Így, a hiányzó darabok kiegészítik hiányosságainkat, hogy a Szeretet legyen a több, Ő legyen a Minden.

Viskó

Rám találsz Istenem,
Ott, ahová Rajtad kívül nem követ senki.
Hová belépsz észrevétlenül,
Mintha nem változna semmi.

Hol nagyobb a csend.
Magasabb, és mélyebb.
Szélesebbek szereteted határai,
És Irgalmaid, sem ér véget.

Emlékszel Istenem,
Milyen utakon jöttél utánam?
Melyeken Nélküled,
Szakadékba sodort minden vágyam?

Az úton Kereszt jelezte,
Merre jártál,
És ha nem jöttem,
Sokáig vártál.

Itt vagy, és ha elmész,
Az ajtó nyitva marad.
Lábad nyomában követlek,
És követem gondolataidat.

Irgalmaid virágait,
Csokorba szedem.
Szirmait hintem, hogy rám találj,
És viskóm ajtaja nyitva, szívemen.

Szólómunkások / 1

/Mt 21, 28-32

Jézus, a véleményünket kéri. Kizökentve bennünket megszokott elképzeléseinkből, gondolatainkból, szokásainkból, vágyainkból. A párbeszédnek bennünk, magunkban kell folytatódnia, miközben sejteni fogjuk, hogy nem pusztán az egyikük cselekedetének elismeréséről, helyesléséről kell döntenünk.

Kettőjük közül egyik sem lehet példája odaadásunknak, megnyílásunknak Isten felé.

A távolságtartás mindkettőjükben ott van, különböző formában. Kettőjük közül igazat adni bármelyiküknek is, egyikük megbánásával, hosszas elemzéssel is nehéz lenne. Nem cél, hogy viselkedésünk hasonló legyen a nekünk szimpatikusabb példa szerint.

Kettőjük esetében a határozottabb szándékról, a fontos lépésről, vagy lépésekről lehet szó, mely különbözően fogalmazódik meg bennünk is, válaszainkban, döntéseinkben.

Szólómunkások / 2

/Mt 21, 28-32

„Erről mi a véleményetek?”

Érdemes lenne visszakérdeznünk. Mintha ezt kerülnénk. Megtudnánk azonnal, hogy mit kell tennünk. Nem bonyolódhatnánk végtelenbe nyúló szófecsérlésekbe, elveszve a napi feladat-

végzéseinkben, vágyaink teljesítésében, kerülve a lényegét úgy, hogy senki se találjon más lehetőséget, mint amiket egymásnak kínálunk számtalan megoldásaink és kínálataink között. A *miért*ekben rejlő Igazságot, nem lehet így megközelíteni. Másfajta, felszínesen érintett, személyes *miért*eket gyógyítgatunk, melyek gyökerét sem Isten hiányában látjuk, hanem vágyaink elérhetetlenségében, megoldhatatlanságában. Érzelmek, érzések, csalódások, becsapottságok, hazugságok sebeire keresünk, még hozzá másféle, és másfelé vezető kiutat.

Istenről tudhatunk, és míg számtalan variációban és színben engednénk magunkhoz közelebb, mi még nem tettünk egyetlen lépést sem Felé. Kényszeredetten is csak azért, mert... (?)

Ha visszakérdeznék, hogy milyennek kellene lennünk, megtudnánk a választ, mely már az Ószövetségből ismerősen hangzik: „Legyetek Szentek...” / 1Pt 1, 15-

Szólómunkások /3

/Mt 21, 28-32

A Szeretet nem állít bennünket határok elé. Egymással szemben is csak mi emelünk mércét az elfogadásban. Az isteni szándék elfogadása és befogadása, egyre teljesebb odaszánást jelent. Visszavonásainkkal, szeretetmegvonásainkkal, kísértéseinknek engedve, nem csak a kezdetekben szembesülünk. Nagyobb, teljesebb kötődés és odaadásunk idején, az apróbb nehézségeink is nagyobb súllyal jelentkeznek. A példa két alakjával, bármelyik időszakában is találkozhatunk magunkra ismerve.

Ez azonban már nem a kezdetekről szóló felismerés. Sokkal inkább szól arról, hogy önismere-tünkben, tisztában kell lennünk, hogy „hol a helyünk” a Teremtő, és Teremtménye viszonyunkban.

Viselkedésünk, ha bármelyik példáját követné, kifogásainkkal is különböző képen hozakodnánk elő, mely azonban nem a Szentek útja.

Kitérőink

Számtalan megoldással színezzük a gyógyulások, gyógyítások lehetőségeit.

Eszünkbe nem jut, hogy az Istent mennyire tehetetlenségbe sodorjuk. Mennyire más utakat keresünk és találunk, melyekhez alig van köze. Nincsen a közelükben. Így is ráfoghatjuk, hogy emlékeink mindenféle sebtakarásaiban ott van. Ott volna bűneink megbánása, és megbocsájtása nélkül? Ott volna, amikor nem érintheti sem emlékeink, sem vétkeink mély pontjait? Hova engedjük be, milyen rövid ideig tartó örömeinkbe, anélkül, hogy Gyógyító Irgalmát szüntelenül befogadnánk?

Itt és most

Csak szeretetedig had jussak Istenem!

Csak figyelmed, had érintsem.

Találkozzunk itt, és most,

Legbensőbb szeretetben: bennem.

Távol és közel

Így szeretlek Istenem,
Távol és közel.
Mert kereshetlek,
És teljesen, nem érhetlek el.

Apró lépéseimben közeledve,
A távolságokat belátom,
És nagyságod Istenem,
Távolról csodálom.

Minden csodálatban
Mintha előttem állnál,
És egy sóhajra,
Egy szeretetszóra várnál.

De többet ér Istenem a szónál,
- Mit mindketten értenénk, -
Hogy jelen vagy, itt vagy,
Mintha egymást vigyáznánk, és félténénk.

Mikor távolodsz

Mikor távolodsz,
Mintha nem jönnél többé közelebb.
Szívembe zárnálak örökre,
De tudom, nem lehet.

Távolodsz,
De mintha el se mentél volna:
Emlékeimben itt maradsz.
Az ajtóm, változatlan nyitva.

Ajándékaid

Bármit megköszönök Istenem,
A Te hálád nagyobb.
Minden hálámért cserébe,
Újabb *Kegyelmeket* kapok.

Szeretetbizonyítékaink

Szeretetünket különös módon, szenvedéseink bizonyítják leginkább. Olyan szenvedések, melyek szeretetsebek. Ezekben több az elfogadás, a lemondás, az áldozat, de a legtöbb bennük az ezek árán születő különleges szeretet.

Nem csak nem ró föl semmit, még a hála is nagyobb mindazért, amit méltatlanságunkban kapunk, melyek az isteni Szeretet kegyelméből fakadó ajándékaink, érdemeink nélkül. Aki miatt mégis megérdemeljük, Jézus Krisztus. Aki hiányos szeretetünket kiegészíti, tökéletesíti Áldozata árán Isten és egymás felé.

Szeretet - Igazság - Irgalom

Szeretet:

- Hol használtam ki, hol merítettem ki magam javára?
- Hol sajátítottam ki, hol csaptam be?
- Hol mondtam ellent?
- Hogyan szereztem meg?
- Hogyan alkottam, milyen eszközökkel más milyent saját érdekből?
 - Hogyan vívtam ki, és milyen küzdelmekkel hogy érvényt szerezzek?
 - Szereztem-e érte elismerést, uralmat, tekintélyt?
 - Megtévesztettem-e ezzel másokat?

Igazság:

- Hogyan védekeztem más véleményével szemben?
- Milyen igazságokat fogalmaztam meg magam védelmében?
- Milyen módszerekkel hallgattattam el másokat?
- Miért egyeztem bele féligazságokba?
- Miért van annyi kusza igazságfogalom?
- Miért nem merek szembesülni az Igazsággal?
 - Tudok-e vele mit kezdeni?
 - Sebeket okoz, haragot, gyűlöletet, vagy Szeretemben gyógyulást?
 - Fáj-e hogy magamra maradok benne, és kihasználhatnak?
 - Ezért miért, és mitől félek?
 - Miért a félelem az erősebb bennem, miért nem tudom elengedni?
 - Ismerem-e a Szabadulás örömét?
 - Hogyan jutok hozzá, milyen módszerekkel, hogy a fájó emlékek se érjenek utol?
- Miért akarom fájó emlékeimet kitörölni?
- Miért nem fogadom el azokat?
- Miért nem vállalom tetteimet, és az emlékeiket?
- Kerülöm-e a szembesülést a bűneimmel?

Szeretet - Igazság - Irgalom:

- Merek-e szembesülni Vele?
- Imaéletem a belső békességem biztosítása lenne?
- Hol milyen pontokon zárkózok be ismét, egy szerzett nyugalomba, amiért megint csak támadások képesek kizökkenteni belőle?
- Miért történik ez újra?
- Tudok-e ismét a Szeretet előtt lenni úgy, ahogyan bűnősként futottam eléje, és amikor jelenlétében a Teljességének, a Megváltásnak, az Áldozatának minden szeretetét, és szeretetét kísérő minden fájdalmát megértettem?
 - Mit felejtettem el belőle, milyen emlékei maradtak a gyónásomnak, és a megbocsájtásnak?
 - Miért?
 - Gyónásaim emléke mennyire él bennem?

- Emlékszem-e a megbocsájtás, a feloldozás örömén kívül bűnöm súlyára, melyért Nagy Árat kaptam?
- Miért nem él bennem a szabadulásom öröme, személyes bűneim miatt?
- Miért másoktól várok kedvességet, amiért jónak, tisztának gondolom magamat?
- Miért kapaszkodok érzelmekbe, hangulatokba, és megint ismétlődő elismerésekbe, stb.?
- Miért nem tudom mindezekről függetlenül szeretni Istent?
- Találkozásaim hol szakadtak meg és miért, az Irgalommal?
- Változott-e bennem Isten Arca?
- Szeretném-e újra olyanak, hogy jobban szeressen engem, minden hibámtól eltekintve?

Irgalom

- Tudok-e örülni Szeretetének?
- Tudom-e csodálni Őt?
- Tudom-e úgy szeretni, ahogy senki más rajtam kívül, minden sebemmel, és képességem szerint a váratlan sebzéseimmel?
- Tudom-e szeretni egymagamban, imáimban, ahol csak Ő van, meg Én?
- Ő, Akinek mindenben keresem szándékát, mely csak szeretetemmel viszonyozható?
- Szeretemet csak Vele osztom meg, vagy feltétel nélkül azzal az Emberrel is, aki nem érdemli meg?
- Az ilyen szeretetem viszonzásából hiányzik-e a Szeretet teljessége, az Irgalom?

Együtt

Együtt csodáljuk a messzi tájat.
Gyönyörű, - Istenem, - amit szemem láthat.

De szebb, amit sokszor csak elképzélhetek,
Amit lelkem csodálhat; szívembe rejtett szerelmedet.

A Szeretet megismerése /1

A szeretet csak részeiben tapasztalható. Teljességének apró részleteiben.
Ha a teljesség megismerésére törekednék azonnal, és most, alig értenék. Olyan lenne számunkra, melyből kimaradnának feltételei. Hamis lenne, a figyelmünk, a bennünk lezajló érintések, és átalakulások nélkül.

A Szeretet megismerése /2

Az isteni Szeretet megismerése, megtapasztalása más, mint legszebb emberi kapcsolatunkban és hűségünkben a szerelem.
Az isteni szeretet közelebb áll a valósághoz, hozzánk. Megközelíthetetlennek tűnő Nagysága érinthető, amint Irgalma előtt Teremtményként, és nem a korlátainkon és lehetőségeinken túl akarjuk megismerni Őt.

A Szeretet megismerése /3

Egy - egy találkozásunk sem szólhat többről, mint néhány gondolatról. Minden gondolatát meg kell értenünk, mely időbe telik. Nem akarhatunk addig újabbakat, csak hogy tudásunk legyen felőle. Amit nem éltem meg Belőle, az nem vált bennem lényeges pontjává a Szeretetnek, és tudásomon kívül aligha hozott változást bennem, maradandó nyomokat hagyva maga után.

A Szeretet megismerése /4

Egy - egy gondolat, - kitűzött gondolat, - ne váljon unalmassá, mint egy agyon énekelt dallam, mely elveszíti szépségét, mondanivalóját. Valószínű, hogy amikor már megszokjuk és nem is figyelünk rá, nem hordozzuk számunkra üzenetként, és már változást sem fog hozni. Ezért lapoznunk kell a folytatáshoz, találkozásaink újabb lehetőségeként.

A Szeretet megismerése /5

A Szeretetre nyitottnak kell lennünk. Ez többnyire tőlünk függően bezárul, kitartásunk híján, vagy a Rajta kívül eső vágyaink darabjainak keresésének, és elérésének kidolgozásával.

A Szeretet megismerése /6

Ha nincsen „találkozásunk” a Szeretettel imádságban sem, a várakozás ideje éppen úgy a megismerés pillanata is. Tele mondanivalóval mely mélyebb megismeréshez vezet. Nagyobb figyelmet, és türelmesebb odaadást kíván kitartásban és hűségben.

A Szeretet megismerése /7

Odaadásunk nem teljes, ha azt, önmagunkért tesszük. Önzetlen följajnlásainkra, Szeretet a válasz. Válasza nem azonnal érthető. Minél többet adunk egymás felé is, - lemondásban, elfogadásaink küzdelmével, följajnlásainkkal, - annál inkább értjük meg Őt, és Áldozatát miattunk, és értünk, de leginkább és elsősorban magam miatt.

A Szeretet megismerése /8

Följajnlásainkban nem azonnal érő gyümölcsként leszünk termővé. Nem is mindenki számára.

Talán elég is, ha csak az Isten „szakít” le magának belőlünk egy - egy részt. Erről valahogyan mindig tudni fogunk. Ez nem is szakítás. Csupán mindaz, ami ha virágzásnak indult bennünk, azt mind, magunkban hordozva akár virágzó „sajátosságként”, - Szeretetének részeként - mi adjuk vissza osztva, részesedve belőle egymás között.

Keress engem

Keress engem Istenem,
És találj meg csendben.
Ott, ahol nem is gondolom,
És úgy, ahogy nem is sejtem.

Minden pillanatban meglepsz,
Hiába várlak.
Hiába számolom a perceket,
Mintha jönnél, látlak.

Mindegy hogy itt vagy,
Vagy távol,
Szeretetednek része maradok,
Legyek akárhol.

Benső utak

Isteni jelenlét megnyilvánulásai

Isten mindent, fölhasznál Megváltásában, szeretetének bizonyítékaként.

Keressük, jelenlétének ilyen bizonyítékait, pedig annyira minden hozzátartozik. Nem csak a természet csodálnivaló hatalma, és gyengéd virágníylásai, hanem mindaz is, amelyben szinte egyedül, és hittel kell meg küzdenünk.

Az egymás fölötti hatalom sérüléseitől, az egymás iránti fogyatékos szeretetünk sebeitől sérülten is Rá találva. Megtalálva Őt ott, ahol a legszívesebben jelen akar lenni. Egészen közel, és egészen bennünk elrejtőzve. Ebben a Világban. A mi világunkban, ahonnét nem biztos, hogy félre kellene vonulnunk mindent elhagyva, melyek nélkül egymás felé, sok minden nem jutna kifejezésre ebből a Szeretetből.

Szeretet szabadsága /1

Egyszer sok mindent elhagyunk imádkozásainkból, amiket nélkülözünk kell ahhoz, hogy a Teremtő Szeretetre tudjunk figyelni, és megértsük Őt, nem csupán a saját vágyainkon keresztül.

Vonzásában maradva, szokatlan fordulatok zajlanak bennünk, miközben minden fölösleges elmarad. Szokásaink, megszokásaink is átalakulnak, melyek a rendszerességhez, a nagyobb oda adáshoz fontosak maradnak. Korábban kereteket jelenthettek, de egyre inkább a szabadságról szólnak. A szeretet szabadságáról, amelyben nem kötjük meg egymás kezét.

Szeretet szabadsága /2

Ismeretlen megtapasztalása a Szeretetnek, melyben a szabadság tárul elénk. Lehetőségek, melyek között egyre kevesebb marad abból, amit én szeretnék, melybe magammal húzom, vágyaim keretei közé az Istent. Ahol már nem én vagyok a központban, hanem Ő.

Minden látszólagosságot el kell kerülnünk, mely ilyenkor veszélyes zsákutca lehet. A Szeretet közelébe jutva, észrevétlenül visszavehetek mindent, amikor azt gondolom, hogy birtokolom az Istent. Ilyenkor valószínű, hogy elfelejtettem, hogy Irgalmából élek, Akinek jelenléte már régóta csak emlék.

Szeretet szabadsága /3

Benne minden pillanatom döntés; vele, vagy nélküle. Ezek a fogalmak könnyen a távolságot jelezik felénk. Az újra kezdés, a folytatás lehetőségeit. Sokszor nem szabadna ilyen távolságból nézni, és újra értékelni odaadásunkat.

Miatta, és Benne. Nem lépek ki, nem próbálkozom mással. Minden mást is csak az Ő szeretetén keresztül akarok látni. Mindent. Ahol föltárul előttem saját védtelenségem Nélküle, a Szeretet ellen elkövetett bűnök, a visszaélések, minden, ami nem maradhat el a Szeretetének megnyilvánulásából, mely soha nem távolodhat messzebb a bennem élő találkozási pontnál.

Ahol nyoma van a Szeretet Keresztáldozatának, mely kitörölhetetlen. Minden, amit csak közelről, teljesen közelről érthetek meg, és csak Benne maradván maradok mégis minden mástól szabad.

Imádságaink

Imádságaimban többet kellene belátnom abból, hogy Kivel beszélek, Kihez szólok, Kit szólítok meg.

Nem pusztán a Megváltás eredményét szem előtt tartva, mindenféle rám vonatkoztatott következmények nélkül.

A Megváltás, a Megváltottságom, az isteni Szeretet *mélyiségében* tárulkozik elém, ahol üzenete, tartalma, jelentősége, mondanivalója, van számomra.

Irgalom nyomában /1

Messze elkanyarodunk Istennek számunkra nyújtott személyes ajándékától. Mintha a *Világ*, amelyben élünk, annyi minden másban várna égetően sürgős megoldásra. Keressük is a más megoldásokat különböző bajainkra, melyek újabb feladatokat jelentenek, újabb tudás megszerzését az ismeretlenben. Ha megoldottunk bármit is, könnyen megalapozottabb lesz az ilyen hozzáállásunk minden másban is. Észrevétlenül billen a mérleg a javunkra, megoldásainkra.

Mintha az Isten másodlagos helyet foglalna el valahol az én intézkedéseim mögött. Elgondolkodtató, amikor másodlagossá válik az imádság is, vagy elhadarása, tevékenységeim kíséretében. Másodlagossá válik, amint nincs mit mondanom, csak marad az imádság pusztája, kötött formája, tartalom nélkül.

Irgalom nyomában /2

Sok a tennivalónk, rengeteg lehetőséggel itt vagy ott, számtalan megoldásra váró problémánkra. Nagyobb szervezkedéssel, a megoldás is sokszor szerteágazóbb. Látszólag összefogjuk, de hosszú távon láthatunk csak abba, hogy kifojt a kezünk közül, még nagyobb és még több megoldásra váró feladatokkal. Ha eredményre jutunk, Istennek is részt adunk belőle.

Világ méretű problémáink növekedésével, mintha az Isten nagysága is egyre hatalmasabb lenne, szinte megfoghatatlan, elérhetetlen. Találkozni Vele, nem lehet másképpen, mint ebben a közöttünk lévő távolságban megtapasztalva azt a Nagyságát, mely nem lehet ennyire ijesztően távolságtartó. Ezt a távolságot ugyanis mi alkotjuk. Nagysága pedig számunkra, sokkal inkább nem a Teremtés, a Végtelen Világ rejtelmét kellene, hogy jelentse. Közelebb van hozzánk minden távolságot legyőzve, melyeket bűneink jelentenek.

Irgalom nyomában /3

Egymás közötti háború, a bennünket érő csapások, és borzalmak, világméretűek. Kisebb lenne, vagy hozzájuk mérten jelentéktelenebbek lennének veszekedéseink, a testiség, a szexuális, az önös vágyaink hatalma? Mennyi mindennek ez, vagy csak ennyi az alapja, mely akár csak egyetlen hatalomban végzetes uralomra tör? Mégis a nagy dolgok vonják el figyelmünket.

Nehezen tör be, nehezen jut el hozzánk Isten szeretete, amikor szeretethiányban szenvedünk. - egymástól is. Mintha szeretetigényünk lenne minden szükségünk kulcsa, az egyetlen megoldás, mely általában önös elképzelésekkel születik.

Van, akikhez eljut, minden szörnyűségeink ellenére is a szeretet üzenete. Ez az üzenet azonban nem pusztán a szeretet kifejezése, minden bűnünket figyelmen kívül hagyva.

Ez több annál. Sokkal több. Amit megérteni is csak úgy lehet, ha nem állok meg azon a ponton, hogy engem szeressenek, én legyek szeretve.

Mintha ehhez le kellene borulnom szeretettel az Isten felé. Mert több van Ebben a Szereteten, Akinek nagysága, Irgalmában rejlik. Számomra nélkülözhetetlen ráutaltságot, kötődést, és minden Szeretet alapját jelenti. Kapcsolatot, mely nélkül az Ember elveszíti mindenét, amit ajándékba kapott.

Pereskedéseink /1

Törvényeket alkotunk egymással szemben, vagy magunk védelmében. Általában távolról hangzanak el, Isten személyes elérhetetlenségével.

A nagyobb kihívások, nagy szavakban, már csak szócsatákhoz illenek. Krisztusivá emelt és növekedett isteni szeretet és gondviselés hangoztatásával félelmetes párbajokra vagyunk képesek. Amíg tart az egymás elleni háborúskodás, nehéz egy szentmise alkalmával is közelebb kerülni Istenhez. Szokatlan a távolság, mely igazából bennünk alakul ki, egyre magabiztosabb távolságtartással, Vele szemben.

Pereskedéseink /2

Kinek van igaza? Akiben nagyobb szeretet volna? Szeretetünket is tudjuk olyan szintre emelni, ahol már személytelen.

Pedig az Isten szeretet megnyilvánulása egyikünk felé sem történelmi, társadalmi stb. szintű. Törvényeinkhez is nehezen alkalmazható. Az Ő Szeretet törvényéhez alkalmazkodva, viszont nehezebb utat kell bejárnunk másokkal és elsősorban magunkkal szemben. Amíg ehhez a „törvényhez” próbálunk alkalmazkodni, a határait is keressük saját szabadságunknak, önállóságunknak.

Komoly áttörést jelenthet az isteni Megváltás Egyetemességében fölismerni, hogy az egész Világra teljességében kiható Megváltás mindaddig személytelen velem kapcsolatosan, amíg én, a saját bűneimmel nem borulok Elé folyamatos megbocsátásra gyógyulásra szorulva. Személytelenségemben alig érhetem meg, a krisztusi mű nagyságát. Ahhoz mindennél jobban kell szeretnem Őt.

Pereskedéseink /3

Egy-egy napunk vajon miről szól, milyen igazságok, és megoldások keresésével magunk védelmében? Hogyan oldottuk meg akaratunk véghezvitelét egy-egy életszakaszban? Számítatlan nyomát őrizzük akkor is, ha az emléket gyökereiben próbáljuk el tüntetni. A gyökerek pedig bennünk maradnak akkor is, ha Isten Irgalmát kerülve, mindenféle más megoldással elhitetjük magunkkal, hogy szabadultunk tőlük. Megváltásunkban a feloldozás, bűneink megbocsátására vonatkozik. Mely azonban soha nem jelenti azt, hogy cselekedeteinkben igazunk lett volna.

Pereskedéseink /4

Súlyukat, jelentőségüket, akkor tapasztaljuk meg igazából, amikor nagyobb baj, tehetetlenség, fájdalom, nagyobb betegség, szakad ránk. Amikor minden pereskedésünk jelentéktelenné válhat, értelmetlenné.

Isten előtt a Megváltásunkban, boldogságunkat azonnal más célok, más feladatok határozzák meg. Még a jogosnak tűnő szellemi párbaj sem ér többé semmit. Mintha visszakanyarodást jelentene mindez egyfajta újrakezdéshez. Lehetőséget kapunk arra, hogy megerősödjünk a Szeretetben. Ahol minden más értelmét veszíti, amiben nincsen benne. Minden, amibe nem én adok szeretést, nem én teszek bele mosolykapszulákat, hanem engedem, hogy az Irgalom megértesse velem, mit jelentenek bűneim. Az isteni Szeretetet mely független minden képességemtől Örök, és amelyből alig érthetek meg valamit is, ha belőle öncélúan csak a szeretetét akarom kiaknázni.

Pereskedéseink /5

Igazságvédelemben, igazságosztásba kapaszkodva, nehezen érthetem meg az isteni Irgalom üzenetét, mely távolodik tőlem, minél inkább küzdök és harcolok igazságésszémekre, végső soron pedig a jogra támaszkodva. Imádságaimba beleszövődnek az egyéb sallangok, sajátos érdekeimmel. Olyat teszek, amit addig sohasem tettem. Mintha maradnék a harcmezőn Isten, velem egyetértő segítségét remélve az ellenféllel szemben. Küzdelmem meggyőző célom véghezvitelében, és látni sem enged többet annál. Nehéz is többet látnom mindabból, ami a Megváltásban kiteljesedik. A miértek, a hogyanok, távol vannak tőlem. Mintha kerülném is hogy ezekből bármit is megértsek. Ahhoz túl közel kellene engednem az isteni Szenvedést magamhoz. Akkor pedig valószínű, hogy minden fegyvertől a szívemben is megdörögnek.

Önismereti tréning /1

Egyre vonzóbb csoportos alkalmak. Lehetőségekkel a feloldódáshoz, elengedésekhez, mások ismeretéhez, magunkra találáshoz, önbizalomhoz, sikerhez, stb.

Az eredmény, a cél, vallásos körökben is hasonló. Rejtve működhet benne az Istenre hangolódás, egymás elfogadásában, megértésében csoporton belül is, mely önmagában is pozitív dolog. Nem beszélünk róla, hogy hangulatképzéseink miről szólnak. A másik ismerete, újabb személyiségek felfedezése, a másokban rejlő kincsek, adottságok, lehetőségek, mind közösségteremtő, segítő tulajdonságok, melyeket egymás felé, egymásnak nyújthatunk.

Milyen érdekes, hogy a csoporton belüli elfogadás, megnyílás, a csoporton kívül nehézségekbe ütközik, vagy egyáltalában nem is működik. Egyfajta önismeret keresésben, magunkra találásban, mintha csak tisztán látást keresnénk ahhoz, hogy megerősödjem, stabil akarattal újra talpra állhassak. Az ilyen átalakulásban, Istenképem is változik. Kezemben tartom életem, határozottabban irányítom újra és vetítem ki másokra akaratomat, még az imádkozás is működik újra.

Újra kivirágoztam, vidámságot, életkedvet sugározva környezetem felé. Döbbenetes fordulatban, beszélhetek az Istenről is, erőre kapva minden jóval elhalmozva Őt. A tetszelgés, a vágyaim újra utat törnek másokkal szemben. Észre nem veszem, hogy míg Istenről beszélek, én magam váltam azzá mások előtt, másokkal szemben.

Önismereti tréning / 2

A magunkra találásban, észrevétlenül behálóz bennünket az én központúság. Megerősödve is alig vesszük észre, hogy karitatív munkáink sem szólnak másról. Nem is akarjuk tudomásul venni. Miközben „magunkra találtunk,” inkább lehetőségeket fedeztünk föl magunkban, másokkal szemben, másokat kihasználva, újfajta rátermettséggel.

Vajon az imádságomban van-e még csönd? Van-e még Istenhez kötődés, mely nem a sikereimről szólna? Ahol nem vakít el annak tudata, hogy vágyaim egyeznének az isteni szándékkal.

Van-e még olyan csönd bennem, ahol nem én vagyok az isten, ahol semmi, de semmi sincsen, a bennem táplált pompából, ragyogásból, mely, ha ismét összeomlik, az egész tréninget kezdekhetem, előlről.

A tréningnek nem szabadna másról szólnia, mint Istenre találásról. Csoportos feladatoknak megfelelően, nehezen jutunk el odáig.

Hiába kerülgetjük, hiába nem adunk lehetőséget egymásnak, a találkozás nem fog létrejönni, sok esetben a csoportos imával sem.

A személyes találkozáshoz szükség van arra a pillanatra, amikor mindentől és mindenkitől függetlenül döntök. Az élethelyzetem, a „mély pontok” mindannyiszor párbeszédre hívtak volna. Személyes párbeszédre, és odaadásra. Nagyon sok esetben nem másképpen, mint hogy ki mondhassem: „Itt vagyok Uram, Istenem. Itt vagyok, mindenestől. Bűneimmel, betegségeimmel, szenvedéseimmel, hazug örömmel, melyekben nem voltál ott, bármennyire szerettem volna.”

„Ha csak ruháját érintem” / 1

/Mt 9, 20-

Jézust nehezen tudjuk megközelíteni sokszor olyankor, amikor a legnagyobb szükségünk volna segítségére. Különösen úgy, hogy nem is volt rá igazán szükségünk, mert amit lehetett, megoldottuk magunk. Az ilyen hittel, sokan vagyunk, de ez inkább felemás dolog, melyben hiszünk is, meg nem is. Bízunk is Istenben, de nem várhatunk a végtelenségig, amikor a segítség már régóta késik.

Az ilyen hit, nem most kérdőjeleződik meg valójában. És valójában hitről van-e szó, amikor tudom, hogy a megoldás ember feletti, és alkalom adtán meg is adom a lehetőséget az Istennek, hogy meg mutakozzon, bizonyíthasson.

Ilyenkor nagyon sokszor csend marad. Válasz nélkül várakozunk, miközben az állapot, a helyzet súlyosbodik. Miértek halmozódnak föl a megoldatlan problémáinkat kísérve. Imádkoznánk „megfelelően”, de hirtelen azt sem tudjuk, hogy azt meg hogyan kell? Az idő múlik. Próbálunk összeszedettebben imádkozni.

Kissé távolabbról lehet látni, önmagunkat. Miközben gondolataink, a vágyaink sodrásban tartanak, és gondjaink örvényébe kerülve nem is tudunk onnét szabadulni.

Mi magunk, már csak Istenben bízunk. Abba belegondolni nem is akarunk, hogy kínálatunk, a megoldás lehetősége Isten felé, nem annyira bizalmunkat jelenti, mint inkább „sakkban” tartást, mely inkább kihívást jelent számára, feladatot. Vagy megteszi, amire szükségünk van, vagy nincs is, Akire úgy számíthatunk, mint a Mennyei Atyára, Aki gondoskodik arról, hogy egyetlen hajunk szála se vesszen el.

„Ha csak ruháját érintem” /2

/Mt 9, 20-

Imaéletünknek mennyire gyönyörű megfogalmazása lehet ez a gondolat! Nem lehetek Jézushoz oly közel, hogy hatalmam, tudásom, tapintatlanul felülkerekedjen irgalmán, és oly távol sem, ahonnet igazából magam sem tudom, hogy szükségem esetén kivel állok szemben. A vérfolyásos asszony, már évek óta szenved gyógyíthatatlan állapotában. Jézust folyamatosan tömeg veszi körül, és különösen azoknak tömege van hozzá közelebb, akiknek állapota súlyos, kezelhetetlen, vagy menthetetlen. Rengetegen vagyunk, akiknek szükségünk volna arra, hogy Isten, felénk forduljon, hogy Irgalma, szeretete, eljusson hozzánk. A távolságokat ismerjük. Akkor is, ha nem tekintjük azokat annak. Istentől várjuk ezeknek legyőzését, pedig szabadságunkban nekünk van hatalmunk ezt a távolságot megszüntetve, Istennek lehetőséget adni mindenben, minden fölött, amit uralunk, amit kezünkben tartva irányítunk, mert szívünk vágyai nélküle nem azonosak gondolataival, és nem is lehetnek előtte kedvesek.

„Ha csak ruháját érintem” /3

/Mt 9, 20-

A példázatban említett asszony, régóta keresi gyógyulásának lehetőségét. A tömegben átjutni, Jézus figyelmét magára vonni nehéz, lehetetlen. Akkor is, ha Jézus már tud róla, tud közeledéséről, szándékáról, mely egyre tisztábban fogalmazódik meg ebben az emberben. Nincsenek mögöttes tervei, vágyai, melyek teljesítéséhez segítené hozzá Jézus a gyógyításával, szabad teret engedve olyan távolodásnak, melyet ismerünk. Melyben Isten segítségével, nem csak az újra kezdés lehetőségei tárulnak ki előttem „tisztá lappal”, hanem bűnös életem folytatásának lehetőségei is ott lapulhatnak egy ilyen közeli találkozásban is. Ahol nem adom tudtára Istennek, hogy tulajdonképpen nem rúgnám föl miatta berendezett életemet. Különben is jobban tudja, mint én, hogy berendezett családi életem nem tehetem kockára, nem várhatom el házastársamtól és gyermekeimtől sem a változtatás kényszerét, csak azért, mert rajtam segített.

Ezért sok mindent elhallgatunk a másik, és mások elől. Azonnal finomkodunk, enyhítünk szereteteink felé, sajátos szeretetünk kimutatásával. Titkolódzunk. Eltitkoljuk Istent, a lehetőségeinket, eltitkoljuk a Megváltás, személyes Megváltásunk gyönyörű ajándékát. Nem akarjuk befolyásolni, megzavarni gyermekünket sem, a számítógép mellől elszakítva. Meg különben is, erről az egésztől beszélni, hogyan is lehetne? Furcsán nézne rám mindenki, mintha nem lennék tudatában szülői teendőimnek, melyben fontosabb, hogy a családban mindenki gondja nélkül éljen.

„Ha csak ruháját érintem” /4

/Mt 9, 20-

Az asszony mindenféle megoldást régóta keres erre a találkozásra, mert nincsen alkalma arra, hogy Jézus végre előtte is megálljon, és meggyógyítsa anélkül, hogy hosszas beszélgetésben kellene föltárnia, mire is volna szüksége. Nem ő az egyetlen, aki a tömegben sodródva,

azokhoz hasonlóan gyógyul meg mégis, akik csak ruháját érintették. Jézus később, szürkületbe nyúlóan, vagy még éjszakába nyúlóan is gyógyít.

Istennek minden Szeretete és Irgalma olyan erővel nyílik meg felénk, melyben mindenkihez el akar jutni, mindenkihez kivétel nélkül, akik szomjazunk erre a találkozásra.

Sokan vagyunk. Rengetegen. És mindenféle módját keresnünk kell, hogyan juthatunk közelébe. Belefáradunk-e, megállunk-e félúton?

Sokan megállunk. Csalódottan, mintha Isten tehetne mindenről.

„Ha csak ruháját érintem” /5

/Mt 9, 20-

Jézust tömeg szorongatja. Mindenki gyógyulást vár Tőle. A legkülönbözőbb betegségek között, láthatjuk súlyukat, és már azokat az embereket is, akik korábban nem közeledhettek Jézushoz. Akiknek látványa is iszonyattal töltene el bennünket. Sorolni is nehéz lenne, hogy hol lenne a helyünk közöttük, hozzájuk hasonlóan.

Nyomorúságunkat, ma sem takarják Isten előtt a színben, árban, technikában, szórakozásban vonzó reklámok. A testiség, az erkölcs, az hatalomra vágyásunk, önbizalmunk, mindenféle önös feltörésünk, melyeket hiába fedünk divattal, illatszerekkel, egymás felé csábító megoldásainkkal. Ezekkel takarjuk mindazt, amire mégis menthetetlenül szükségünk volna. Amikor már ezek, végképp nem jelenthetnek semmit. Az Isten előtt semmit.

Amikor már csak arra gondolunk, vajon hogy juthatnék közelebb hozzá? Hogyan tudnám Őt elérni? Hogyan tudna bennem áttörni Szeretete, Irgalma, mely miatt jobban kellene nyitnom, minden lehetőségét megadva annak, hogy rám figyeljen?

Talán ez az a pont, amikor már ott vagyunk közelében. Amikor Irgalmát keresem, és nem hiányzik semmi más a Benne rejlő Szeretetből, és megbocsájtásból.

„Ha csak ruháját érintem” /6

/Mt 9, 20-

Jézus tud a közeledésünkről. Bíz bennünk hogy kitartóak maradunk. Minden pillanatban, minden helyzetben megközelíthető. Kitartásunkat mellette, azonban bizonyítanunk kell. Semmilyen akadálya nincsen annak, hogy elérjem.

Kitartásunkban meg tudja tenni, amire olyan nagyon vár Ő is. A gyógyításra, a szabadulásra, a megbocsájtásra, a Szeretet, az Irgalom befogadására nem elég csak egyetlen egyszer megnyílni. Isten Kegyelmei élő Ajándékok. Az életünk feltételei, melyeket nem lehet egyetlen egyszer átvenni, amelyekkel azután úgy bánunk és használunk föl, ahogyan kedvünk szerint tennénk. Ha nincsenek meg az Istentől kínált Élet feltételeihez, a felkínált kapcsolathoz szükséges odaadásunk, a korábban áradó Szentlélek ajándékaiból kifogyunk, és megszűnnek.

A kapcsolathoz keresnünk kell az alkalmat Különösen az elején. Később, és közben jövünk rá, hogy erre mindig volt, és most is van alkalom. Mindig van okunk és lehetőségünk arra, hogy visszatérjünk, azután pedig hogy soha ne is távolodjunk többé.

„Ha csak ruháját érintem” /7

/Mt 9, 20-

Többször tudunk csak ennyit tenni. Méltatlanságunkból ilyen gyönyörűen közeledni újra. Amikor már nincsen elképzelésem a „szeretetről”, a nekem hiányzó szeretetvágyak beteljesüléséről, hanem én adok, és méghozzá abból a maradékból, ami még megmaradt mindabból a vágyból, melyek teljesítésére kértem korábban Isten segítségét.

Ez a maradék, nem lehet más, mint a Tőle származó Szeretet, az Irgalmán alapuló szeretetviszonzásom, mely minden más mulandó dologtól független.

A legodaadóbb szeretetkapcsolatunkban is mintha csak szegélyét érintenénk a Szeretetnek, az Irgalomnak. Minden imádságunkban érintjük is. A legbensőbb odaadásunkban is. Mint ahogyan ilyen odaadásban, mi is mindig érintésnyire vagyunk. Akkor is, ha úgy töltené el Szeretete, aminél ha jobban kimutatná, belehalnánk.

Az ilyen érintés részünkről, már nem a keresésünk és az egyetlen találkozás vágya.

„Ha csak ruháját érintem” /8

/Mt 9, 20-

Legbensőbb odaadásunkban az érintés részünkről, már nem a keresésünk és az egyetlen találkozás vágya. Mélyebben hagy nyomot bennünk, mélyebben rejlő kincseivel. Melyek bennünk vannak, és ha keressük, megtaláljuk ebben a Szeretetkapcsolatban, az egyre teljesebb, szüntelen önátadásunkban, följajlásainkban másokért is. Közbenjáró imádságainkban is sokszor ugyanazt tesszük, amit olyan sokan tehettek Jézus körül.

Szeretetét, Irgalmát kérve érintjük mindannyiszor, minden kérésünk megfogalmazásában. Kéréseink, odaadásunkban, Szeretetét követve teljes odafigyelésünkben lesznek egyre tisztábbak, és mentesek minden más önös érdektől. Ezt akkor is így kell tennünk, amikor másokért kérjük segítségét. Akkor is, ha a másik érdekei, nem lennének ennyire odaadó szeretetviszonzással. Akkor is, ha a lehetőség, a megnyílás, a Szeretet felé hajlás, a szándék és az elhatározás a közeledéshez, rajta is múlik. A Kegyelem, az Irgalom elfogadása és befogadása, felé is lehetőség. Abban a szüntelen dobogásban, mely mindannyiunk szívét, és legbensőbb mélységeit, folyamatosan érinti.

Kegyelmi ajándékaink /1

Kezdetben nehezen találunk rájuk. Mintha nem kaptunk volna még személyesen semmit sem az Istentől. Párhuzamosan az imaéletünk, a kapcsolatunk sem alakul magától értetődően. Erre a Szeretetre ráhangolódni, többnyire hullámzásokban sikerül, míg közben egyre többet adunk át Istennek mindabból, ami végül is az egész napunkat kitölti. Figyelmünk egyre jobban Vele kapcsolatos, miközben minden egybe kapcsolódhat akaratával, mely szeretetét, jelenlétét fogja igazolni. Ez azonban még nem jelenti, hogy együtt működünk Vele, hogy szeretetét szeretettel viszonzoznánk. Inkább az ismeretünk lesz teljesebb, a Róla alkotott véleményünk, egyfajta közeledésünkben.

Kegyelmi ajándékaink /2

Nem véletlen, hogy ezekről nincsen tudomásunk. Sokkal inkább tartjuk ezeket sajátos, személyes vonásnak, melyeket kihasználva azonban elég visszataszító tulajdonságainkká válnak. Így előlünk takarásban van a Teremtő Isten, Akinek szeretetajándékait nehezen ismerjük föl. Belső harcok, lemondások és küzdelmek árán jutunk csak közelebb a Szeretet megismerésén túl, az Irgalmáig. Ez távolságot jelent. Sokkal többet annál, hogy csupán a Szeretetről kialakuló, bennünk megfogalmazódó istenképnél megálljunk. Hiányos istenképet fogunk őrizgetni, és féltetni, ha nem lépünk túl benső határainkon, ahová Isten Szeretete is nehezen fog bejutni, ha Irgalma nem hatol a mélységekig, ahol nélküle a bűneink, takarásban maradnak.

Kegyelmi ajándékaink /3

Nehezen ismerjük föl a kapott Kegyelmeket. Nehezebb fölismernünk mindazt is, amelyeket születésünktől fogva, vagy felnőtté válásunk közben kaptunk. Külsőségekben, külsőnkre utaló jeleit megtalálva sem jelentenek automatikusan nagyobb kötődést, vagy több figyelmet és ráhangolódást Istenre. Sokszor ezeket tékozzoljuk el. Ezekkel állunk elő, ezekre vagyunk büszkék, ezekkel jutunk előnyökhöz, ezekkel érvényesülünk, és ezekkel nyerünk hatalmat és győzelmet mások fölött. Így megkopnak, és el is vesznek. Amennyire a Szeretetről kellett volna, hogy szóljanak, válaszként a Teremtő Isten felé az emberek között széjjelszórva, sokkal inkább szólnak másféle erőről, másféle tudásról, másféle tapasztalatokról, melyek összességükben már egy másfajta hatalmat biztosítanak számunkra, távolodva a Szeretettől egy olyan szeretetképet fölállítva, melynek megfelelni aligha tudunk, miközben saját vágyaink teljesítésében, akár szelíd érzékiségben, érzelmekben gazdag csapdába esünk. Könnyen csapnak át a hatalomvágy, a birtoklási vágyak undorító színeibe, ahol érzéketlenségben, a gyilkos ösztöneink kerülnek felszínre, és az érzéki vágyaink is ezeket szolgálják.

Kegyelmi ajándékaink /4

Menekülünk a betegségek elől, és az azokat kísérő fájdalomtól. Testünk védekező mechanizmusa nem terjed ki a bűneink, bűnös vágyaink kielégítése táplálására, ezért más megoldásokat keresünk, melyek fölerősítenek, visszasegítenek hangulatállapotunkba, magunkra találva.

Kerüljük a sorsunkat befolyásoló tehetetlenség állapotát is, melynek megoldására ugyancsak eszközök lehetőségei között válogatunk.

Elmegyünk, ha kell, ismeretlen, megmagyarázhatatlan területeket érintve is, hogy megoldásokhoz jussunk.

Azután még a templomba is visszatérhetünk, valamennyit engedve Istennek. Eljárhatunk, ha kell, mert végül is megkeresztelték, és beállhatunk az áldozók sorába. Megállunk Jézus előtt, közvetlen előtte. Igent mondunk, elismerve hogy Ő az. Magunkhoz vesszük.

Nem beszélünk, nem mondunk semmit azzal kapcsolatosan, hogyan kerestünk, hogyan fordultunk helyette más segítséget keresve más irányba, más felé, másnak engedve, mást befogadva, és mást szolgálva. Nem mondjuk el. Ha el is mondanánk, Nevéhez csapjuk isteni segítségként, hogy megsegített.

Hányszor néz Jézus, tehetetlenül utánunk? Mi mindent írunk az isteni Szeretet számlájára, melyekhez semmi, de semmi köze sincsen.

Kegyelmi ajándékaink /5

Hányszor kijátsszuk a bennünket érő és érintő, forduló pontokat, melyek sorsfordító, isteni figyelmeztetések. Könnyű megoldásokat keresve, nélkülözzük a lehetőséget annak, hogy az isteni szeretet, a maga tisztaságában, az Irgalmában, - Jézus Krisztusban - megmutatkozzon előttünk, és hogy teljességgel befogadjuk Őt, a gyógyító kegyelmét, bűneink örökre szóló elkerülésével.

Megoldásaink hátterében, mindig ott van lelki egyensúlyunk visszaállítása. Más néven hívjuk, ezért nem is lelki egyensúlyról van szó, hanem inkább kedély, hangulat visszanyeréséről. Lelki vonatkozásúak, azonban más lelki alkattal erősödünk, ezeknek tápláló erejével. Kilábalva a nehezebb időszakból, mindig marad egy kérdés: változtunk-e, elfogadtuk-e Isten szándékának, felkínált Irgalmának lehetőségét?

Ezt a kérdést azonban elhessegetjük, és vele együtt a válaszadásunkat is. Ha imádkozunk is, imádságaink tisztítják azt a Szeretetet, mely nem tőlünk való, nem belőlünk fakad. Az önimádat rejtve húzódik meg vágyainkban.

Mi juthat így Istennek, a számunkra felkínált kegyelmeinek lehetőségeiből? Mi jut nekünk mindabból, ami lelkünk javát, számunkra az örök életet jelentené?

Kegyelmi ajándékaink /6

Gondjaink megoldásaiban, mindig ott van a kérdés, hogy változtunk-e, elfogadtuk-e Isten szándékának, felkínált Irgalmának lehetőségét a büntől elszakadva, mely lelkiéletünk, teljes emberi mivoltunk minden területét érintené?

Ha ez a kérdés elmarad, Istent más miatt valljuk hatalmasnak, és valóban „távoli istennek”. Tőlünk, lelkünkől függetlennek, vágyainktól idegennek, távolinak. Akihez közeledni számtalan módon próbálkozunk, de mintha lenne egy feltételünk, egy szabályunk. Ezek határok, határvonalak, melyeket általában Isten felé jelölünk ki, és megszabjuk lehetőségeit. Ezért a válaszaiban, szeretetajándékainak, közeledésének szándékát is nehezen, vagy egyáltalában nem ismerjük föl. Nem ismerjük föl a *kegyelmeket*, a lehetőségeket, melyek ott vannak érintésnyire előttünk. Szabadulást jelentve mindazoktól a vágyainktól, melyek nem engednek megnyílni erre a Szeretetre. Hányféle megoldást keresünk, és adjuk egymásnak tovább a tapasztalatok kulcsát? Ezek azonban álkulcsok, melyekkel előnyhöz juthatunk, Isten szándékait kikerülve. Honnét szereztük, milyen megoldások árán jutottunk hozzájuk, az kérdésként föl sem merülhet bennünk. Nem foglalkozunk vele. Azzal sem, hogy talán nem ez lett volna az Isten terve és szándéka velünk, és sajátos megoldásainkra Ő sem számított, és nem is gondolt volna.

Szeretni Istent

Sok mindenünk nem lenne, ha csak azokkal a lehetőségekkel élnénk, melyeket az együttéléshez, egymás elfogadásához meg is kapunk Istentől.

Már csak a Szeretet feltételeinek megfelelni egymás előtt, micsoda kiegészítésekkel, igényekkel állunk elő, milyen magyarázkodásokkal, fedezve magunkat. Elveszünk bennük. Úgy, hogy fölösleges szükségünket, vágyainkat, ha mások látnák, vagy észrevennék, úgy tűnjön, miattuk tesszük.

Bonyolultnak is tűnik az Istent így szeretni. Pedig nem az. Csak a magyarázkodásainkkal nem is annyira nehéz, mint inkább lehetetlen.

Hagyd lelkemet

Jézusom, Istenem!

Add, hogy újra járjak,
Hogy Irgalmadra rátaláljak.

Nyisd meg a szemem,
Hogy lássam, itt vagy velem.

Nyisd meg ajkamat, a nyelvemet,
Hogy imádhassalak, nyisd meg szívemet.

Add, hogy a közeledbe érjek,
És hagyd a lelkem sietni Hozzád, szeretni Téged.

Széles útjaink /1

Minél szélesebbek lehetőségeink határai, minél inkább engedünk a kívánságainknak, önző akaratunknak, vágyainknak, annál színesebbnek tűnik Világunk, melynek amúgy értéktelen csillogásai elcsábítanak. Ezekkel nem állhatunk Isten elé, ezekből nem tudunk felmutatni előtte semmit sem ahhoz, hogy irgalmára, szeretetáldozatára válaszoljunk.

Széles útról szűkebb lehetősége nyílik előttünk annak, hogy lelkünket Ő vezesse, Felé forduljunk, és egyáltalában megértsük Őt.

Gyónásaink óriási lépések lehetnek válaszaink távlatában, melyekben lemondunk, ellene mondunk, és teszünk is azért, hogy a kísértés kínálatait kerüljük.

Igaz, nem élvezzük ki ennek az Életnek mindenféle örömét, de már ebben az életben éljük azt az örömet, mely gyönyörű útja annak, hogy az isteni Szeretet akaratát, minden kívánságát teljesíteni tudjuk.

Ez is lemondásokkal jár, de már nem Róla, és nem ellene, hanem Vele, miatta, és Érte.

Széles útjaink /2

Széles utakon járhatunk, miközben templomba járunk, és még áldozunk is. Mintha nem is lenne elszámolni valónk. Nincs mit elhagynunk, meggyónnunk, nincsen miről lemondanunk. Nincsenek előttünk megszabott, és kiszabott feltételek. Senki nem dirigál, és nem is befolyásol, figyelmeztetve döntéseimben a helyes útra, lemondva a bűn vonzó erejéről. Ez megtorpanást jelentene, magamba nézést, önértékelést, és olyan vádat, mely a kezdethez, a mélypontokról visszatéréshez, az újrakezdéshez, de a Szereteten maradáshoz is szükséges.

A Szeretet Igazsága, Irgalma jelenlétében szabaddá tesz. Szabaddá, hogy ne legyen semmink, melyek terhelnének. Sem Tőle idegen vágyak, de még a szakadatlan önvád sem mely nem engedne megnyílni, szabadon szeretve válaszolni az Irgalmas Szeretetre.

Széles útjaink /3

Az isteni Irgalom, az isteni Szeretet kibontakozó válasza, a Rajta ejtett sebzéseimre. A feltároló isteni Szeretet Igazsága Jézusban, lemondásokkal kísérve, szűk útját jelenti azoknak a lehetőségeinknek, melyekkel azonosulni tudunk Vele, megfelelve a Szeretet széles kínálatá-

nak, lehetőségeinek. Ez nem öncélú Szeretetbirtoklás, hanem azonnali továbbadása egymás között már annak a szeretetmorzsának is, mely *Kegyelem*. Ajándékok sorozata, melyből semmi sem az enyém, és amelyekkel el kell számolnunk.

Osztozom velük mindenféle önérdem nélkül? Különbözik a *Kegyelem* felém is kínált széles választéka észrevétlenül kezd beszűkülni. A szűk útra térés, ismét elmaradhatatlan figyelemztetés. Mégis ki kerülhetjük, elkerülhetjük a találkozás lehetőségét Istennel.

Élhetek az isteni Szeretetmaradványok emlékeiből is, melyben már alig van történet, és régóta nincsen változás. Én „tartom életben”, mintha enyém lenne, amit megszereztem. Környezetem alig veszi észre, hogy kissé erőltetett, melyben hiába próbálom az Istent fölmutatni, közölni Őt, az erőlködéseim többnyire már régóta rólam szólnak.

Széles útjaink /4

Megnyílván az isteni Szeretetre, előbb veszítünk mindabból, ami megkötözött bennünket, és nem engedett szabad döntést, szeretetszabadságot, szeretetválaszt, a teljes odaadáshoz Isten felé. Ez nem történik meg beleegyezésünk, és az imádsággal kísért akaratunk küzdelme nélkül.

Szüntelen imádságaim nélkül, válaszaim nélkül, akárcsak kis időre is az Istent, „magára” hagyom. Ez a kis idő, akárcsak egy pillanat is elég ahhoz, hogy a szélesebb út kínálatával foglalkozzam, és Istentől szabadon dönthessek.

Mintha piacra mennék nélküle, ahol végre én döntök, hogy a kínálatból mit szerzek meg, mire mondok „igent”.

Ezektől később megválni nehéz. Ezekkel berendezkedve, ismét kiüresítést, lemondásokat és sok mindentől megválást jelent, ha Istent szeretném valamiért újra „fölkeresni”.

Színes imádságaink /1

Az isteni Szeretetről számtalan elképzelésünk van, érzelmeink, vágyaink, lelki alkatunk különböző színeiben, melyeket testi vonatkozások is befolyásolnak. Közeledésünk az Istenhez hol is kezdődne máshol a személyes találkozásban, mint környezetünkben, és azon is belül a lelkünket érintő legbensőbb világunkban.

Isten előtt, vagy Hozzá közeledve, annyi minden változatlanul marad bennünk, különösen akkor, amikor mégsem közelségét, hanem a közöttünk lévő távolságot csodáljuk az Ő Világában, melyben fölfedezzük jelenlétét, benne porszemként rácsodálkozva. Vajon meddig jutnak ezek a felismerések, meddig hatolnak? A Végtelenbe nyúló isteni „Nagyságból”, a kozmoszt átölelő és fenntartó erőkön keresztül, juthat-e hozzám közelebb Isten személye? Lehetséges-e hogy az előttem rejtelemmel teli Világból megközelítsen, és minden elképzelt rejtelmet megtörve bennem is ott lehessen, személyes közeledésében, Irgalmában?

Színes imádságaink /2

Közeledésünkben, nem egyszer kell az elkövetett bűneink miatt, méltatlanságunknak minden formáját elhagyva letennünk. Méltatlanságunk a külső és belső ruházatunk, melyet viselünk, hordunk, felvesszünk, igyekezve mindig megfelelni az alkalomhoz illően.

Nem csak letesszünk, és megválunk, olyan dolgoktól melyek elválasztanak, elszakítanak Tőle, hanem próbálkozunk olyan lehetőségekkel is, melyekkel ki akarjuk kerülni a nehézségeket, egyszerűbb módjait választva annak, hogy Istennek megfeleljünk. Az ilyen hozzáállásunk

alapvetően más irányba visz, és Tőle messzire. Ezek a feltételeink is egyértelműen mutatják, hogy a tőlünk távoli istenkép nem változik bennünk, nem módosul, nincsen lehetősége és módja Istennek arra, hogy áttörjön gátakat, falakat bennünk melyek védelmünket biztosítják, és pedig ellene.

Ezek a gátak és falak, belső ruházatunkhoz tartoznak. Lelki alkatunk erődítményei. Nemcsak Ő, az Isten nem léphet át rajta, de még mi sem láthatunk miattuk többet abból, amiből meg kell, hogy értsük, mit jelent Irgalma és Áldozata miattam, bűneim miatt. Így nehezen engedek bejutni ezeken a szűrőkön keresztül többet, mint csak is egy nekem jóleső szeretetdélgetést, melyben nem kell változnom, és nem kell változtatnom semmin.

Szeretetszigor /1

A Szeretettől nem várunk keménységet. Helyesebben nem engedjük, hogy a nekünk jóleső szeretettől eltérjen. Olyannak is állítjuk be elképzelésünket Róla.

Pedig a Szeretetet szigor veszi körbe, mielőtt behatolnánk, és részesednénk Benne. Ez a szigor, feltételeket jelent, melyeket azonban nem annyira a Szeretet állít velünk szemben. A feltételek, szempontokat, határvonalat jelölnek, melyek miattunk jöttek létre, és többnyire mi alkottuk. Ezek kívül állnak a Szeretet körén, de áttörni, hogy bejussunk, semmilyen egyedi átforgalással sem lehet.

Ízlésünk és igényeink szerint átfogalmazzuk, darabjaira szedve magunkhoz illően, de ettől a Teljes, és Tökéletes isteni Szeretet, nem változik. Távolabb kerül, távolabb kerülünk Tőle, és míg vágyainknak megfelelően átfogalmazzuk, újabb határvonalakat húzunk, de ismét csak magunk előtt, a magunk számára kijelölt területként, az Istennel szemben.

Szeretetszigor /2

Nem léphetünk be, és nem jutunk Hozzá közelebb, semmilyen egyedileg alkotott és gyártott szeretetfogalmakkal, szeretetigényekkel. Nem lehetnek alkuvásból eredő, vagy az én kínálatom hozzáadásával születő szeretetklónozások. Ilyenekkel tele van a Világunk. Hasonlóságukkal becsapnak. Hazugságaikat kicsapongásuk, szabadosságuk, általuk kínált szabadság, számukra kötöttségtől való szabadulások, és függetlenség jelzi. Újra meg újra utat törnek, elismerésre, elfogadásra, követendő példaként. Másfajta szeretetvágyakkal, melyektől az Isten elfordul, melyekhez semmi köze.

Szabadulni akarunk minden felelősségtől, minden szembesítéstől, - és amíg nem is akarunk tudni róla, - mindannak, aminek most eleget akarunk tenni, aminek meg akarunk felelni, aminek érvényt is szereznünk, és akinek most hódolunk, ugyanezek miatt személyes vádlóként fog megjelenni.

Megtérés /1

Jézus sokat beszélt erről. A szép példabeszédek mesébe illően említik Isten országát, az értékes kincseket, melyeknek keresése, megtalálása, gyűjtése, szükséges. A szép gondolatok illenek is egy szép jövőhöz, melyért érdemes fáradozni, lemondva sok olyasmiről, melyeket ez a világ kínál. Jézus azonban egyetlen egyszer sem mesét mondott. Beszédeit bűnbánat, megtérések, megkeresztelkedések követték, éppen úgy, mint a gyógyításait. A példabeszédek képes megfogalmazására, ma is szükségünk van, hogy megértsük. Nincsen bennük személyeskedés, mint ahogyan akkor sem névre szólóan hangzottak el. Akik a bűntől szabadulni akartak, azok hallgatták Őt, megfellegetve arról is, hogy egy darab kenyérük sincsen.

Megtérés /2

Nagyon fontos cél, és feladat. Mindenki számára. Különben templomba járóként, vagy akár a hivatásunkat gyakorolva, csupán megszokásainkat gyakoroljuk, azoknak élünk.

Megtérés /3

Általában elmegyünk valameddig, egy szintig. Valamennyire az imádságot is komolyabban vehetjük, de mintha vigyáznánk arra, hogy annál többet nem veszünk komolyan. Ez az imádságunkon is meglátszik. Az mindent tükröz. Benne van kimondatlanul is, hogy mennyit szánunk Istennek magunkból, az időnkől, odaadásunkból, egymásra figyelésünkől. Az is benne van, hogy miket tartunk meg magunknak, milyen önállósággal, akaratlansággal, tervekkel, vágyakkal, érzelmekkel, érzésekkel, egyáltalában hogy mire fordítunk időt.

Megtérés /4

Jézus szavainak súlya van. Az isteni szeretet megnyilvánulása nem torkolhat bele, nem fulladhat bele simogatásba. Nem is kapunk belőle semmit Isten Áldozatának kibontakozásához közeledve sem, és a tragédia csúcspontján sem.

A legnagyobb szent sem kaphat mást áldozataiért cserébe, mint ugyanazt a gyönyörű Szeretet Áldozatot. Szeretetének Teljességét, és bizonyítékát; Irgalmát, mely végtelen, szemben azokkal a lehetőségeimmel, melyeket saját bűnsorozataim lezárának.

Megtérés /5

Nem beszélünk róla. Bűnökről sem beszélünk. Már nem divat. Unalmas ijesztgetés volt mindig is. El is veszítette jogosultságát, értelmét, jelentőségét. Félre toljuk, és kissé máshonnan, másképpen közelítjük meg a hitproblémákat és saját problémáinkat. Többet beszélünk mindenféle szeretetről, szeretetvariációkról, melyekben egyre több a seb, a sebzés, a fájdalom, a betegség, de minden sebre keresünk egy újabb megoldást, melyre rátalálhatunk megértésben, befogadottságban, elfogadottságban, stb., a szeretetnek más jegyeiben. Mintha a Szeretnek a bűneinkhez semmi köze sem lenne. Sokszor mintha az isteni Szeretet is csak ennyi lenne: Irgalom, a bennem lévő változások, és változtatások igénye nélkül.

Megtérés /6

Nem beszélünk a bűneinkről, pedig az elszámolásunk nem csupán a szeretetmegoldásainkról történő beszámoló. Bűneinkkel történő szembesüléseink nélkül, a szeretetmegoldásaink vágyaink és elképzeléseink is tele vannak hibával, bűnnel.

A megtérés, döntés. De kényszer sem lehet. Mint ahogyan egyetlen szeretet megnyilvánulásra sem válaszolunk kényszerből. A Szeretet kínálja magát, de sem Őt magát, sem Áldozatát nem értjük meg, ha nem fordulunk felé szeretettel.

Megtérés /7

Megtérés, egyre nagyobb szeretetet jelent. Szeretetünknek viszonzását, a felülmúlhatatlan Szeretetáldozatért. Melyből bűnbeesésünk, esendőségünknek tudata sem vesz vissza semmit. Legfeljebb nagyobb és nyomatékosabb az elhatározásunk, az egyre ismertebb gyengeségeinkkel szemben. Ezek nem kerülnek feledésbe. A múltunk ilyen emlékei nem kitörlésre váró szabadulások. Ha így teszünk, töröljük a miérteket, a személyes találkozás emlékét is annak, amikor valamikor még megértettük a súlyát, a nagyságát, a hatalmát mindannak, amit elkövettünk. Amiért nem tudunk mással fizetni, mint ahogyan a Szeretet azonosult velünk, úgy én is azonosulhassak Áldozatával. Vagyis, szeretetté legyek, melynek feltételeit az Isten szabja meg.

Megtérés /8

Múltunk emlékeinek törlése olyan lenne, mintha az Isten trónja előtt állva, megkérdezné tőlünk, hogy miért találjuk magunkat méltónak Irgalmára, és nem tudnánk mit válaszolni. Állva maradnánk.

Ha emlékeznénk a találkozás első, és további minden egyes pillanatára, leborulnánk, és lehet, hogy így sem tudnánk mit mondani. Nehéz is lenne. Mint legbensőbb imádságainkban, ezen a ponton mindig elakad a hangunk. Az imádságainkban mi vagyunk jelen. Múltunkkal is az öröktől jelenvaló Szeretetet érintve.

Megtérés /9

A vád, az elszámolás és az Ítéletem napja, nem szócsatákon fog múlni. Nem mindenféle igazságokon, meg az érem másik, vagy több oldalának saját érdekem figyelembe vételével. Nem lesz csönd, a váratlan kijelentéseim, és fogalmazásaim miatt. Az ítélethozatal sem lesz egy addig még nem ismert, és még törvényben nem szereplő hosszadalmas döntések eredménye.

Nem is lesz egy kellemes trécselés sem, mindenféle evilági dolgokról, találkozáskor a régi ismerősökkel, folytatva mindent úgy, ahogyan itt elszakadtunk egymástól.

A vád napja, az ítéletem napja. „Ruhátlanul”, védtelenül jelenek meg, a Teremtőm előtt úgy, ahogyan az Életre születtem. Ahol a Szeretet közvetlenül áthat mindenben. Rajtam is.

Hagyott-e nyomot rajtam? Mit fogadtam el a nekem ajándékozott életről? Mit fogadtam el Belőle, az Irgalmából? Mit osztottam meg ebből? Milyen örömeket viszek vissza eléje?

Az itteni panaszaimmal, nem állhatok elő. A vád rólam szól, miattam, és értem. Értem, mint ahogyan itt is küzdelem folyt értem, hogy az Igazság takarásában részt vegyek.

Megtérés /10

Jézus mindvégig erről beszélt, hogy szakadjunk el a bűneinktől, forduljunk vissza Istenhez, figyeljünk egymásra, segítsük egymást...

Mínta keveset mondott volna. Mínta fogalma sem lett volna a háború kényszeréről, az öldöklésről, a testi erkölcstelen vágyaink kielégítéséről, a tobzódásról, a mai „modern” bűnökről, betegségekről, bajokról, hűtlenségről és minden szenvedésről.

Így gondoljuk ezt mindaddig, amíg nem állunk meg, hanem utat engedünk minden egyes újabb bűnös kívánságunk érvényre juttatásához.

A Bűn akkor sem volt más. A Bűn, teljes egészében megmutatta magát Jézus előtt. Minden bűnöm benne volt, és benne van az isteni Szenvedésben. Nem távoli tudomásul vétellel. Minden Bűn Kísértése, félelmetes nagysága és hatalma megjelent Jézus Testén. Kínszenvedése előtt, egy teljes éjszaka majdnem csak erről szólt. A borzalmakról, melyeket látni viselhetetlen fájdalom. A Szűzanya többet láthatott. Jézus kínszásával, Bűneink és az én bűnöm nagyságát, melyet ember képtelen elszenvetni, és magát megmenteni is képtelen.

Megtérés /11

A Bűn, nem változik. Súlya több lesz, amint kiegyezésre bír. Folyamatos harcot jelent, és küzdelmet önmagunkban is, melyben észrevétlenül szerez engedékenységet, elfogadást, és végső soron beleegyezést. Különösen a Szeretetben, vagy önszeretetben történő elfogadásunkkal szerez teret és lehetőségeket.

A Szeretet sem változik. Nem lehet alku tárgya, amiért meghasonlik. Előttünk, személyes bűneinkkel szembesülve sem az. Nem kemény és ítélkező, nem vág vissza, de az Igazságot nem dobja félre, mintha nem is lenne. Sokszor mi sem tehetünk többet, mint ahogyan Áldozattá vált személyes bűneink miatt. Amikor ennek a Szeretetnek akarunk megfelelni, áldozatot jelent. Hasonlóan ahhoz, amikor valakiért mindenünket odaadnánk, fölládoznánk, csak hogy megmeneküljön, megszabaduljon nekünk is fájó betegségéből, szenvedéséből.